XV. évfolyam 30. szám. Ára: 1 forint 1959. július 23.

Ludas Matyi

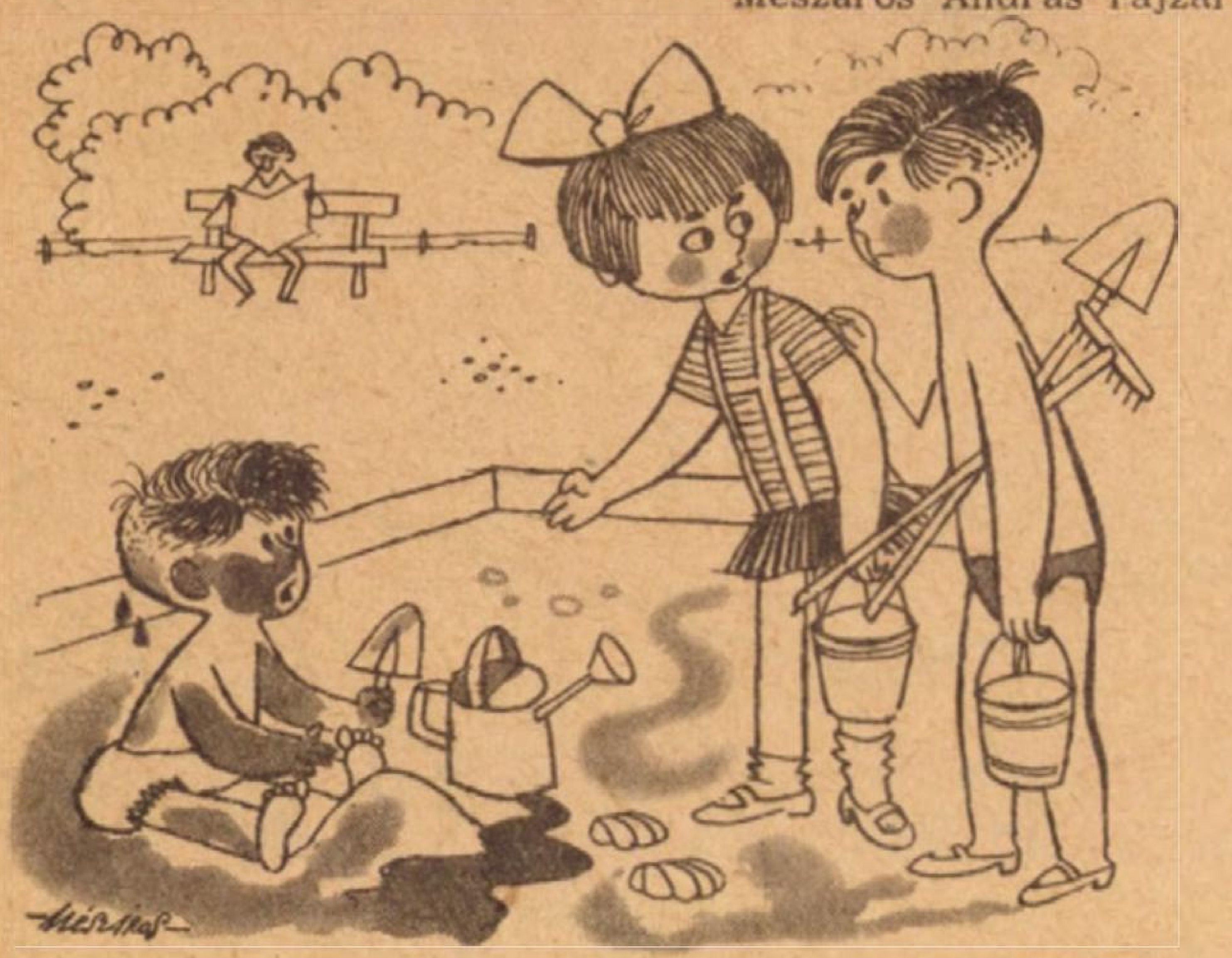
Vasvári Anna rajza

Eisenhower: Mi az? Te külön főzöd?

De Gaulle: Igen. Az én gyomrom a francia konyhát jobban bírja...

A mult mindig megszépül

Mészáros András rajzai

– Látod, ez a mai fiatalság! Mi sohasem maszatoltuk össze magunkat ennyire...

Az egyetlen remény

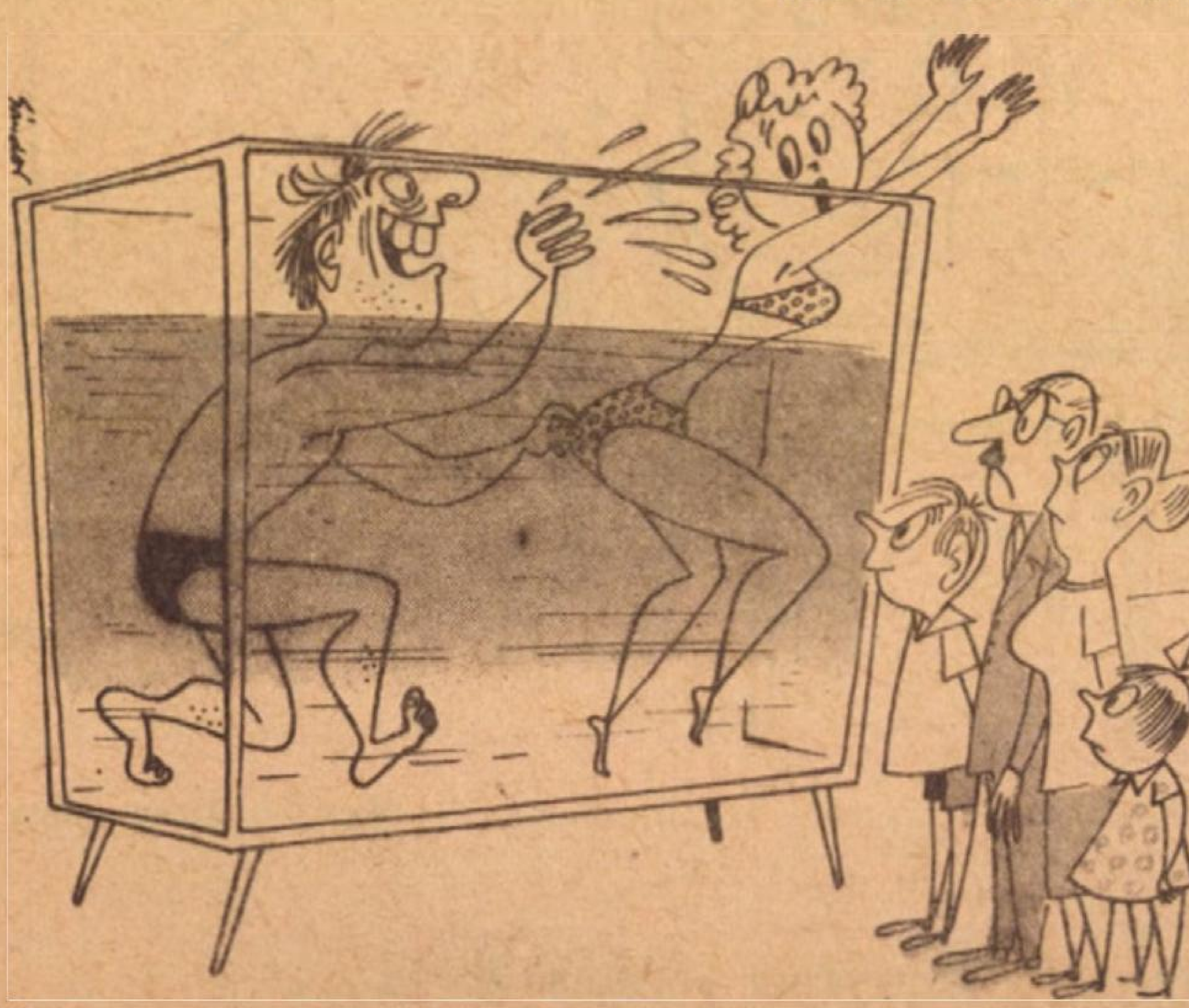
Szegő Gizi rajza

– Szerkesztő úr, írjon egy cikket a rágógumi ellen, mert nem akar fogyni...

Vízivad-kiállítás Vajdahunyadvárban

Sándor Károly rajza

Egy veszedelmes balatoni vízivad, alattomos támadás közben

Lírai szerelem

(Tréfa. Szereplők: Kelemen, Tóni, Albert, Lenke. Játszódik egy eszpresszóban.)

Kelemen (jön): Szervusz, Tóni! Látom, hogy írsz, nem is zavarlak.

Tóni (sóhajt): Csak ülj le bátran. Mondd, mi rímel arra, hogy: vércsepp a falon?

Kelemen (meghökken): Micsoda?

Tóni: Jól hallod. Vércsepp a falon.

Kelemen: Mondd, mit írsz te tulajdonképpen?

Tóni: Hát mit írhatnék! Szerelmes verset! Tudod, hogy lírai költő vagyok!

Kelemen: De... Vércsepp a falon?!

Tóni (teljesen letörten): Az. Ugye, borzalmas?

Kelemen: Hajmeresztő! Nem értelek!

Tóni: Pedig világos. Tudod, mennyire szerelmes vagyok!

Kelemen: Lenkébe.

Tóni: Lenkébe. A legszebb szerelmes verseket írtam hozzá. Lírikus pályafutásom gyöngyszemeit.

Kelemen: Na és?

Tóni: Egy sem jutott el a szívéig. Úgy pergett le róla a legszebb kép vagy metafora, mint hideg márványfalról az apró borsószemek...

Kelemen: Nem érdekli az irodalom.

Tóni: Rosszabb! Csak a ponyvairodalom érdekli! A detektívregények! Kezded már érteni a vércseppet a falon?

Kelemen: Tóni, csak nem! Csak nem... te is!

Tóni: Megalkudtam! Valahogyan csak a szívéhez kell férkőzni. Már az első szerelmes ponyva-versem felkeltette az érdeklődését. Ezt írtam hozzá *(szaval):*

Mint a detektív, kullogok utánad,
Viszi szívemet a gyilkos bánat,
Könnyem pereg, mint vér a falon,
Szeretlek, Lenke, nagyon-nagyon!

Mit szólsz hozzá?

Kelemen: Rémes!

Tóni: Kétségbeejtő! De mégis csak felkeltettem Lenke érdeklődését. Azóta szívesen találkozik velem, de minden alkalommal új verset kér. Átírtam szerelmes versekre Edgar Wallace összes detektívregényét. Tudod, hogy melyik versemnek volt a legnagyobb sikere: a „Gyilkos penge" című, népdal-ritmikájú lírai vallomásomnak *(szaval):*

Most van a nap lemenőbe',
Tőr villan a levegőbe'!
Ki a gyilkos? Te vagy Lenkém,
Leszúrni nem késlekednél!

Kelemen (halkan félbeszakítja): Vigyázz, ne folytasd! Fűzfői jött be! *(távolabbra köszön)* Szervusz, Fűzfői!

Tóni (súgva): De jó, hogy észrevetted őt. Meghaltam volna a szégyentől... Szervusz, Albert!

Albert (álmatag, lírai lélek): Szervusz Tóni. Szervusztok. Mostanában nem olvaslak...

Tóni: Keveset írok... Neked megy a líra?

Albert: Szépen megy. Mondhatnám új színekkel gazdagodtam. Merészebb, eredetibb képeket írok, nektek nagyon fog tetszeni...

Tóni: Jó neked. Én hullámvölgyben vagyok. Mutatsz valamit?

Albert (papírt vesz elő): Hallgassátok meg ezt *(olvassa):*

Feláldoznék milliós vagyonokat,
Ha csókolhatnám ujj-lenyomatodat!
Bűnös vágyak szállnak az éjszakába,
Hogy' rátaláltam a szíved lábnyomára!

Tóni: Albert! Hudák Lenke! Dugó utca öt cé!

Albert (dadog): Honnan... tudod...

Tóni: Tudtam, hogy neki írtad! De én kezdtem! Velem kezdte! *(fájdalmasan kacag)* Te is, fiam, Brutusz!?

Albert: Hát te is!

Tóni: Én is! Hallgass ide! *(verset ránt ki a zsebéből)*

Három hulla a szekrényben, —
Szeress engem, kérlekszépen!

Albert (ő is papírt ránt elő és félbeszakítja): Ezt hallgasd meg!

Mióta ismerem, naponta,
A testem fel van darabolva!

Lenke (jön): Jónapot, fiúk. Hát maguk ismerik egymást?

Tóni: Igen, Lenke, mi ismerjük egymást.

Albert: Legalább becsületesen tisztázzuk a dolgot. Lenke... nézzen a szívébe és döntsön...

Lenke: Ó, értem! Ó... egyiküknek se fogok fájdalmat okozni... hiszen éppen azért jöttem, hogy elbúcsúzzam maguktól. Férjhez megyek!

Kelemen: Ne mondja! És kihez megy feleségül?

Lenke (ellágyulva): Ó... igazán lírai dolog. Egy titkosrendőrhöz.

(Függöny)

Somogyi Pál

Mi lesz ebből?

Láttam a filmet, amely a nagy Caruso életéről szól. A címszereplő Mario Lanza olyan csodálatos hangú, jó színészi képességű, kellemes külsejű művész, hogy karrierje könnyen túlszárnyalhatja Carusóét is.

S ezzel szörnyű lavina indul útjára.

Mert tételezzük fel, hogy 1999-ben Lanza elköltözik az élők sorából. Mi történik ezután? Élelmes tőkések nyomban filmet készítenek „Lanza, a hatalmas" címmel. És látjuk az új csillagot, aki Lanzát Caruso szerepében örökíti meg, ki Radamest, Rodolphót, Mimit alakítja (operákhoz nem értek, nem kívánt törlendő).

Igenám, de az új csillag, Paolo Macaroni szinte-szinte nagyobb Lanzánál is mint színész, énekes stb. A tőkés tehát vár. És sikerül is Macaronit túlélnie.

2020-ban elkészül „A grandiózus Macaroni" című film, amely bemutatja a Radamest Rodolphót stb.-t alakító Carusót játszó Lanzát megörökítő Macaronit

domborító legújabb sztárt: Mortadellit, ki azonban fölébenő Macaroninak és elődeinek hang, kecs stb. szempontjából.

A tőkés elaggott már. Halálos ágyán átadja fiának a tippet és a storyt. Mortadelli is elhuny. 2040-ben tehát elkészülhet az új világszenzáció, melynek címe „Mortadelli, a nagyok legnagyobbika".

Nos, igen, eltalálták: a véletlen folytán az új film sztárja, Parmezani csodálatosabb minden eddigieknél hang, báj, talentum tekintetében. Úgy adja Mortadellit (ki Macaronit játssza Lanza szerepében, amint az a Radamest stb.-t éneklő Carusót formálja meg), mint senki annak előtte... De utána annál inkább. Mert jő Paradiso, a csodahangú.

És a vérbeli, tettereje teljében levő tőkés az általa túlélt Parmezani életét is filmre viszi: 2050-ben bemutatják a „Minden Idők Legóriásabb Parmezániját", a nála is óriásibb Paradisóval a főszerepben, akinek életéről is film készül (mivelhogy az is felülmúl mindenkit, továbbá minekutána el is halálozik). És a Paradisót megörökítő Milanese bírja szuszszal, orgánummal, vonzóerővel, aktori képességekkel: lehengerli mindazokat, akiket a filmben alakít — tehát a Radamest éneklő Carusót feleleventítő Lanzát megörökítő Macaronit eljátszó Mortadellit domborító Paradisót is.

Ám egyrészt kevés a papír, nem folytathatom, másfelől pedig: a tőkés is ember. Képzeljék el, milyen dilemma elé kerül, ha 2060-ban az addig monstrummá nőtt filmmesét nem lesz képes begyömöszölni egy gömbmozi nyolc órán át tartó előadásába sem.

Istenem, mi lesz vele?

Péreli Gabriella

A vívó világbajnokság idején

Szűr-Szabó József rajza

– Athos, Porthos uraknak tudok adni egy kétágyas szobát, Aramis úrnak pedig beállítunk egy pótágyat...

Önkiszolgáló cipőbolt

Hegedűs István rajza

– Vajon hol lehet most a saját cipőm?

A humor könyvéből

MARCONI-nak mesébe illő kastélya volt Firenzében, az elektromos technika minden kényelmével ellátva. Csupán a park kapuja volt régimódian nehézkes: teljes erőből kellett nekifeszülni, hogy a csöngetésre kinyílják, amint erre egy kis tábla figyelmeztetett is. Egy régi barátja szóvá is tette ezt a világhírű technikusnak.

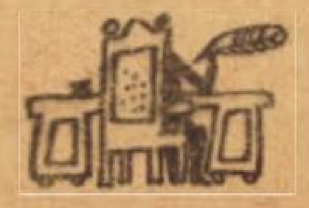
— Csodálom, kérlek, hogy nálad, ahol minden lépésre az elektromosság egy csodájával találkozik az ember, ilyen kényelmetlen kapuval kell megbirkózniuk a látogatóknak.

— Nincs abban semmi hiba, barátocskám — mosolygott Marconi. — Minden látogatom ajtónyitása egy hektó vizet nyom föl a kerti ciszternába.

MADÁCH éppen száz évvel ezelőtt írta Az ember tragédiáját. Kortársai közül sokan nem hitték el, hogy a művet ő írta, mert Madách soha senkit sem avatott be műhelytitkaiba, visszavonultan élt Sztregován. Az a hír volt elterjedve, hogy a drámai költeményt Bory László ügyvéd írta, aki abban az időben gyakran szerepelt mint színműíró. Egy alkalommal jurátusok utaztak a vonaton egy előttük ismeretlen emberrel Vác felé. „Azt a tragédiát nem írhatta Madách! Nem írhatta, mert eddig semmit sem írt." — mondta egyikük. Az utasok mind ezen a véleményen voltak. Mikor a jurátusok Vácon kiszálltak, az ismeretlen ember feléjük fordult és így szólt:

— Próbálják kideríteni az urak, hogy ki írta a Tragédiát. Mert én eddig azt hittem, hogy én írtam. Én ugyanis Madách Imre vagyok...

Szuper divatdáma

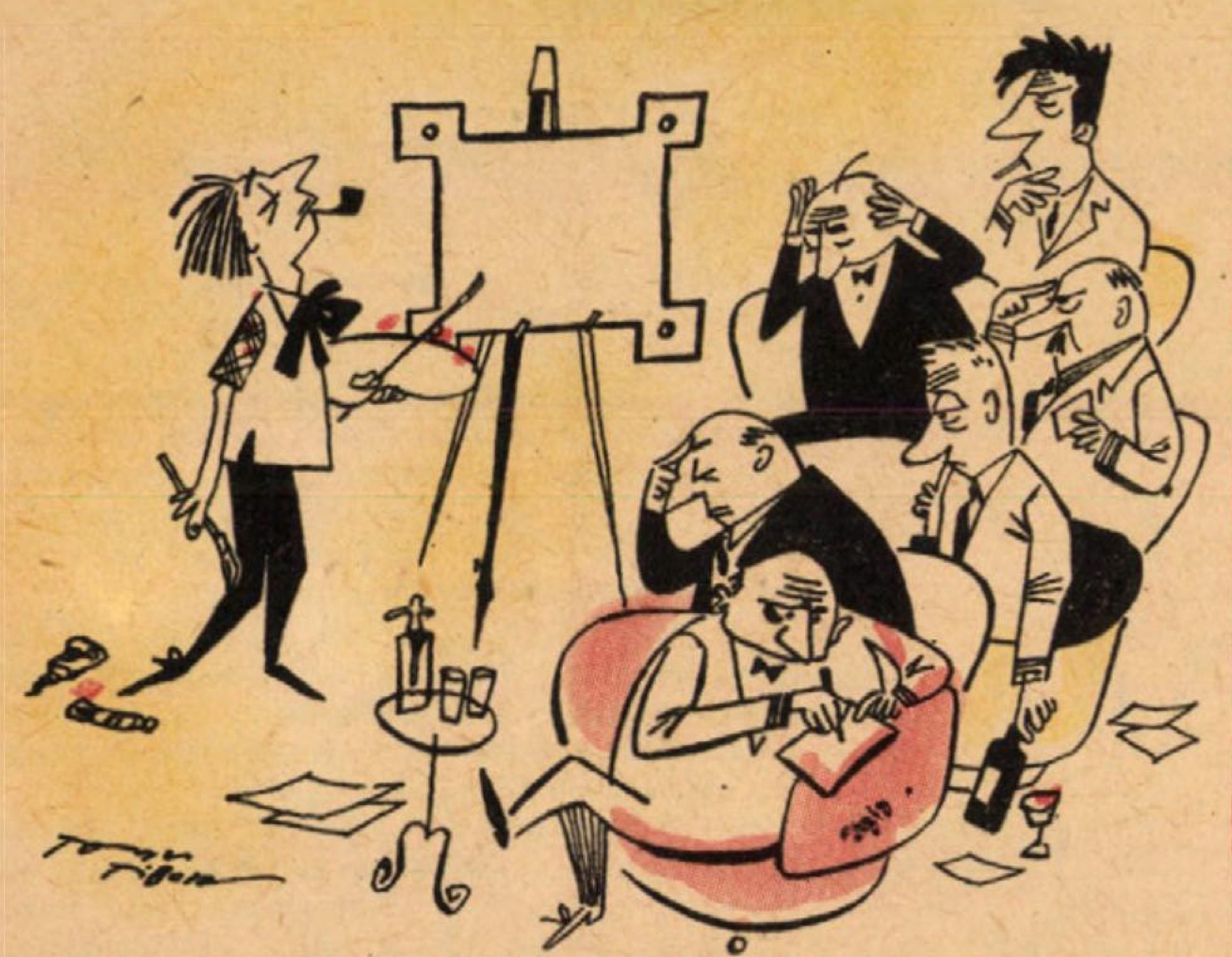
Sándor Károly rajza

– Na, Jenő? Van még valakinek ilyen szép elálló alsószoknyája, mint nekem?

Egy kis fejtörő

Toncz Tibor rajza

Nevet adnak a Névtelen utcának

LEVÉL magánügyben és közügyben

Tisztelt Uram!

Mikor ott jártam Önnél, délidő volt éppen és Ön jóízűen falatozta a rizses húst, melyet a felesége tálalt ebédre. Egy tál sárga barack és egy halomnyi spanyol meggy szolgáltatta a desszertet az ebédhez, melynek élvezetében — legnagyobb sajnálatomra — megzavartam. Kitűnő étvágyát indokolatlan lenne megcsodálnom, hiszen Ön, enyhe reumájától eltekintve, makkegészséges ember. Annál inkább csodálatra méltó azonban az a lelkinyugalom, mellyel bőséges ebédjét és persze kiadós reggelijét és vacsoráját naponként elfogyasztja anélkül, hogy egy huncut fillérrel is hozzájárulna az Ön személyes jólétét biztosító háztartás költségeihez. Ön a bölcsek nyugalmával egyszerűen tudomásul veszi, hogy felesége a szomszéd kerület egyik nagy üzemében serény és fárasztó munkával megkeresi az Ön mindennapiját. Hála az égnek, nem is panaszkodik Ön, hiszen a népi demokrácia biztosítja a nők egyenjogúságát, ami az Ön logikus gondolatvilágában olyan értelmezést kap, hogy ha van nem dolgozó feleség, miért ne lehetne nem dolgozó férj is?! Így megalkotott elmélete alapján nem vállal semmiféle munkát, nem megy állásba, pedig annakelőtte kiváló mestere volt szakmájának, melyet kényelmi szempontból most már több mint két év óta kitartóan mellőz.

Minderről szó esett közöttünk, mikor felkerestem Önt, hogy tájékoztassam arról a levélről, melyet az Önnel szomszédos lakók írtak nekem. A szó elszáll, ez úton is felidézem hát a kétségtelenül jószándékú szomszédok néhány megállapítását Önről, aki gondtalanul ruházza feleségére az Ön létfenntartási költségeit.

Az Ön lakásában, tisztelt Uram, napirenden van a botrányos veszekedés. Ön megrögzött alkoholista, aki nem akar dolgozni, de mindig iszik, kiabál a feleségével és olyan trágár szavakat használ, hogy a környék lakói fel vannak háborodva. Szeretnék tudni: honnan van Önnek pénze az örökös ivásra? Nem elég, hogy felesége fáradtan jár haza a munkából és ellátja Önt, viszonzásul mindig szemrehányást és olykor verést is kap Öntől.

A szomszédok levelét a fentiekben csak kivonatosan és rövidítve ismertettem, de engedje meg, hogy szó szerint idézzem a befejező részt: „Lehetetlennek tartjuk — írják —, hogy a mai világban egy egészséges ember ingyenélő legyen, ne dolgozzék, hanem csak a nehéz munkát végző feleségét gyötörje és élősködjék rajta.”

Így lett, tisztelt Uram, Önből közügy, ezért látogattam meg Önt otthonában. Ön elismerte, hogy valóban a felesége tartja el, hogy iszik — de csak akkor, ha pénze van, és pénze csak olyankor van, amikor elad valamit szerényen berendezett lakásukból.

Míg beszélgettünk, Ön jámbor volt, szelíd és udvarias. Őszintén bevallotta: szégyellené, ha neve a Ludas Matyiba kerülne és ígéretet tett, hogy elmegy dolgozni, nem iszik és nem bántja a feleségét.

A nevét azonban nem ezért hallgatom el. Hanem azért, mert az az érzésem, hogy így név nélkül mások is magukra fognak ismerni. S az ön magánügyében ez a — közügy.

Földes György

Pusztai Pál rajza

Jucika és a nyári éj

Rekordtermés

Szegő Gizi rajza

– Minden kézre szükség van!

Kaland

Soha nem voltam aszfaltbetyár,
Nem így ismernek általában,
S ma megláttam egy nőt az utcán
És földbe gyökerezett lábam.

Mi volt e hirtelen jött érzés,
Ez a még soha nem tapasztalt?
Mi fogott meg engem a járdán?
A hőségtől olvadó aszfalt.

Anna-bál előtt

Nagyanyó így szólt: Anna-bál lesz,
Mennyi emlék és milyen édes,
De szép volt az a századvégi
Füreden táncolt első négyes.

Kis unokája ezt rebegte:
Énnekem egész más a mottóm,
Az első ötös szebb lett volna
A Füreden kisorsolt lottón . . .

Hidvéghy Ferenc

Meglepő tábla

Kaján Tibor rajza

Mint a presszóban

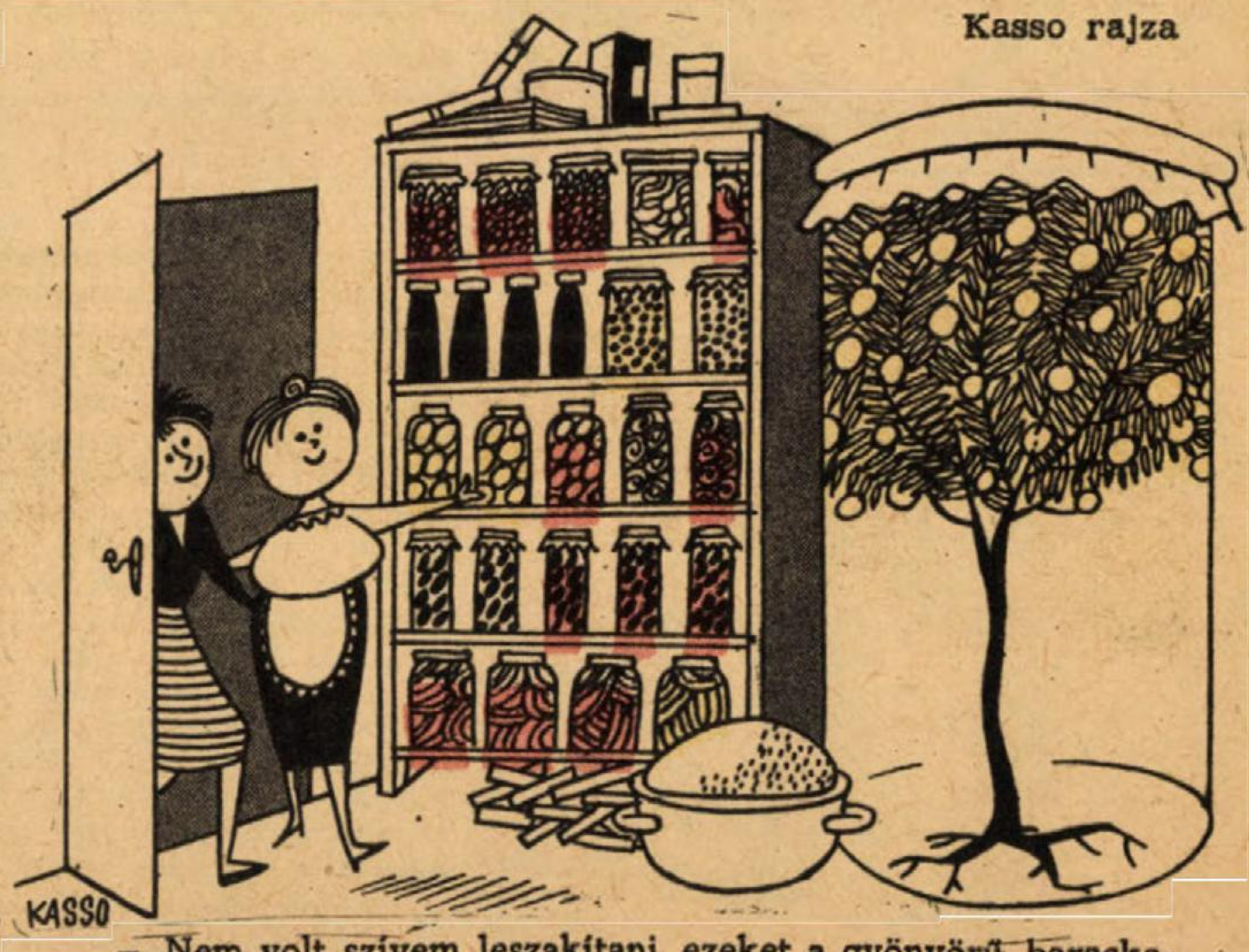
Mészáros András rajza

– De aztán jó erős legyen!

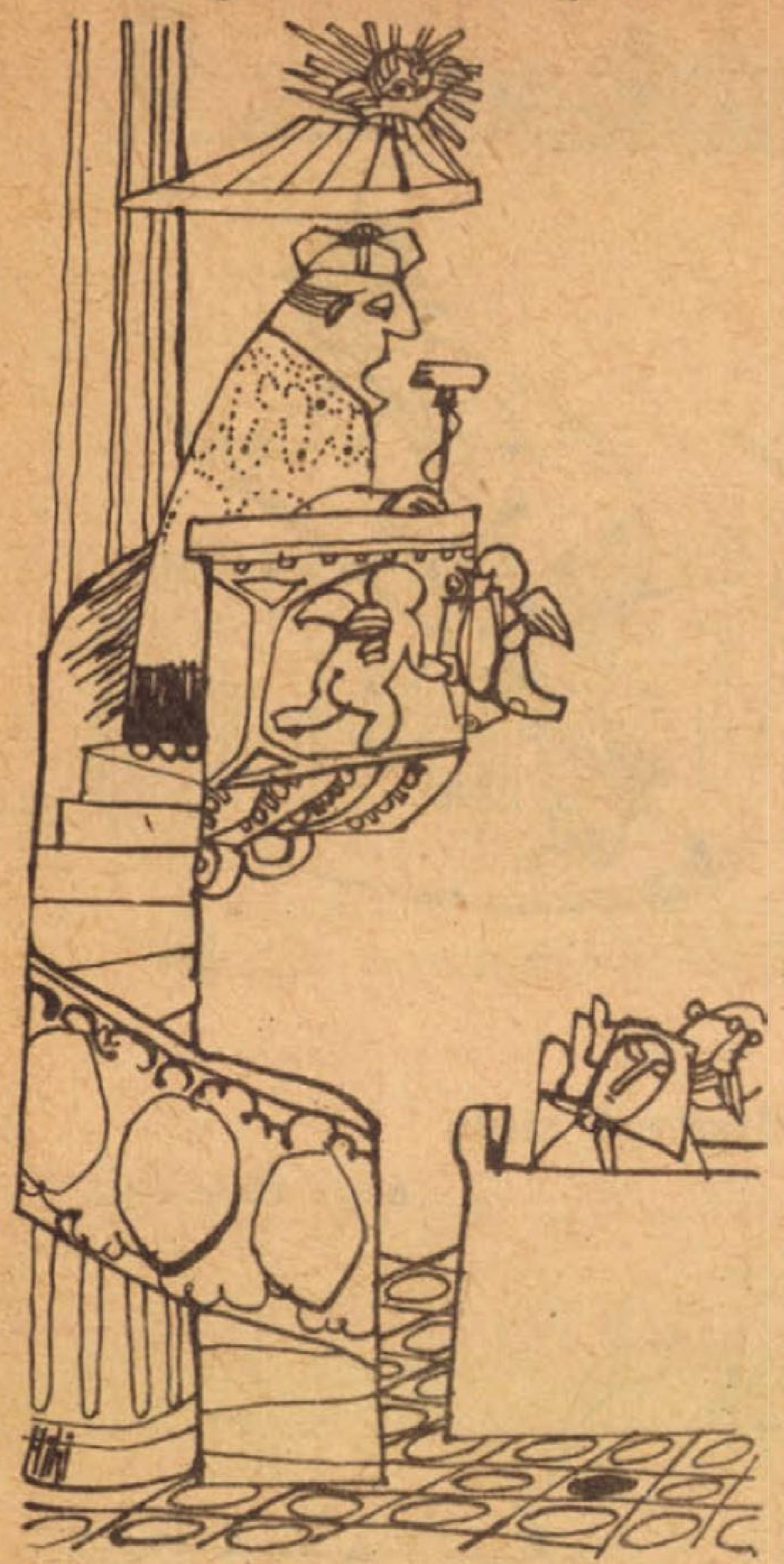
Befőzés idején

Kasso rajza

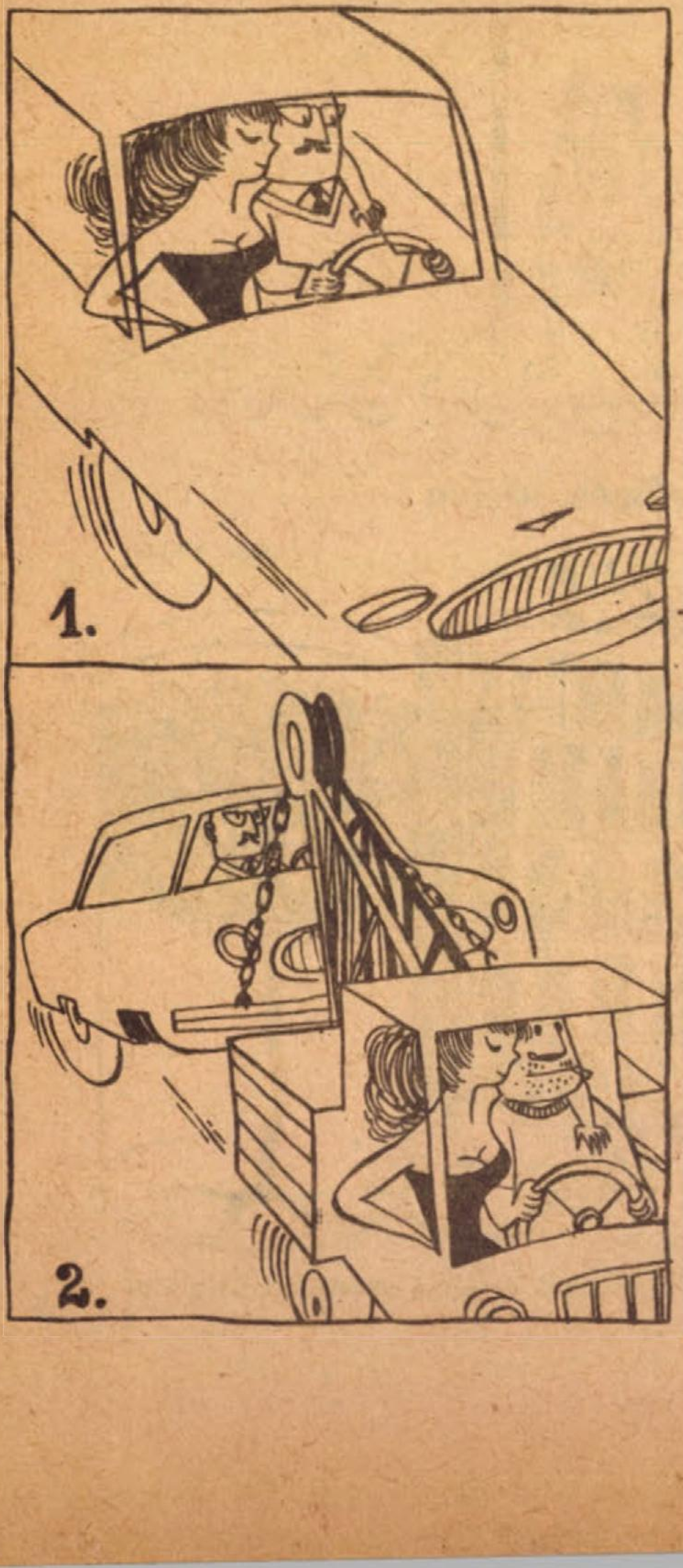
– Nem volt szívem leszakítani ezeket a gyönyörű barackokat . . .

A gondos lelkiatya

– Mikrofonpróba: egy, kettő, három . . .

A Nő

Meglátogattam I. Rockyt

Százmillió lemezét adták el eddig. Életrajzáért verekednek a könyvkiadók. A hollywoodi filmgyárosok térdenállva könyörögnek neki, hogy vállaljon el egy filmfőszerepet. Gombamódra szaporodnak a nevét viselő klubok, városok, csatahajók és bolygók.

Igen, Rocky Steeve nevét alázatosan szárnyára kapta a világhír. Kinek kell ma már Elvis Presley, Perry Como, Frankie Laine, Tommy Steele, vagy más preklasszikus rockandroller? Rocky Steeve az igazi, az új, a mindent leigázó. Hangjára megremeg a világ, a betegek meggyógyulnak, az egészségesek megbetegszenek. Rocky Steeve maga a diadalmas ifjúság, a ritmus, a jövő. Aki csak egyszer hallotta a „Rock, rock didlam"kezdetű dalt, az a régi módon többé már nem élhet.

A minap abban a csodálatos szerencsében részesültem, hogy résztvehettem Rocky Steeve sajtóértekezletén, amelyet az énekesek énekese arizóniai birtokán, szerényen, de ízlésesen berendezett kastélyában tartott. Kastélyát gyönyörű őspark övezi, benne az állatok szabadon élnek, a sajtó népes csoportja azonban egészen csekély veszteség árán érte el a kastély főbejáratát, mindössze két riportert és három fényképészt téptek szét a medvék. Kétségtelenül kár értük, de áldozatok nélkül nincs eredmény. A zenetörténelem emlékezni fog rájuk. A kastély, a nagy Rocky nyári kuckója, mindössze háromszáz szobás. A testőrszolgálatot ellátó hivatásos ökölvívók éppen néhány filmgyárost dobtak ki, amikor beléptünk a főkapun. A sajtóértekezletet a kék teremben tartották meg. Az emelvényen ott ült Rocky Steeve, mellette édesapja, James A. Schulteisz, s a család többi tagja. Megdobbant a szívünk.

Igen, ez történelem. Ezek az emberiség nagy pillanatai, amelyeket nem lehet elfelejteni. Rocky a világsajtó alig 8000 képviselője előtt (csak korlátolt számban bocsátottak ki meghívókat) barátságosan mosolygott. Igazi fiatal! Jókedv, fiatalos hang, öntudat és optimizmus!

Először azt kérdezték meg tőle, hogy valóban ő írja-e a számait.

— Természetesen! — válaszolta. — Nem helyes az ilyesmit másra bízni. Csak az a jó, amit az ember maga csinál meg. Különben is őrültség pénzt kidobni idegen zeneszerzőre és szövegíróra.

Arra a kérdésre, hogy kit tart a legnagyobb zeneszerzőnek, csak annyit válaszolt, hogy a szerénytelenséget mindig elítélte.

Feltették neki azt a kérdést, hogy vajon fellép-e filmben? Bosszúsan felelte, hogy erről egyelőre nem lehet szó. Az a tízmillió dollár, amelyet a filmgyárak felajánlottak neki, azt mutatja, hogy a filmesek még mindig a kizsákmányolásra alapozzák üzleti politikájukat. Vegyék tudomásul, hogy Rocky Steeve szegény, de büszke, akit nem lehet könyöradományokkal megalázni.

— Igaz-e, hogy rövidesen megnősül? — hangzott a következő kérdés.

A fiatal művész ajkán mosoly futott át. Valóban, hetenként mintegy százezer házassági ajánlatot kap, de úgy gondolja, hogy még nem érkezett el az igazi, s különben is még le kell higgadnia.

Az egyik újságíró bizonyos szállongó pletykákról is említést tett és egyenesen feltette a kérdést, hogy valóban jelölteti-e magát az 1960-as amerikai elnökválasztáson. Rocky Steeve erélyesen cáfolta az álhírt, kijelentette, hogy politikával újabban nem foglalkozik, különben is az elnököket rosszul fizetik.

Megkérdezték tőle azt is, hogy szerinte mi az oka minden eddigi méretet túlszárnyaló népszerűségének.

— A fiatalságom! — válaszolta a dalénekes. — A jövő hónapban leszek kilenc éves, s noha sokan tízévesnek néznek, megőriztem gyermeki kedélyemet.

Az utolsó kérdés ez volt:

— Mi a véleménye Elvis Presleyről?

A fiatal előadó művész meleg hangon válaszolt:

— Nagyon szeretem Elvis bácsit és különösen azt becsülöm benne, hogy noha már huszonkét éves, ebben a korban még énekel.

Feleki László

Este a szigeten

(Monológ)

Mint tudja, Sárika, egyszerű műbútorasztalos vagyok, de szerelmem végtelen és csodákra képes. Ha rámnéz azzal az ibolya szemével, úgy érzem, mindent elkövetnék magáért. Mivel bizonyítsam be, hogy szeretem? Egy szavába kerül és a lábai elé rakom az esthajnalcsillagot. Vagy építsek egy villát a Holdban, kráterre néző ablakokkal? Akarja, hogy továbbfejlesszem Einstein relativitás elméletét? Vagy büszkébb lenne rám, ha világhírű filmszínész lennék? Egy szavába kerül, s én Brigitte Bardot és Psota Irén partnere leszek! Feltalálom az örökmozgót és megszüntetem a társbérletet. Magáért költő is lehet belőlem, hexameterben megírom az emberiség történetét és táncdalszöveget írok Horváth Jenő zenéjéhez. Mindezt csak azért, hogy büszke legyen rám maga, Sárika. A Faust-ot átdolgozom zenés bohózattá egy londoni színház részére, vagy jobbszélső leszek a Fradiban. Házi papucsban megmászom a Himaláját és elénekiem Scarpia szerepét a milánói Scalaban. Ha óhajtja, világkörüli útra viszem, Egyiptomban kiásom magának a fáraók titkos kincseit. Magáért pillangózva átúszom az Atlanti óceánt! Magának megveszem az egyenlítőt, Aga kán márvány palotáját és egy tehenészetet, hogy tejbe-vajba fürödhessen! Magáért minden áldozatot vállalok, Sárika, mondja meg hát, hogy mit kíván?

. . . Mit? Micsodát? Hogy egy pohár sört inna? Kérem, ahogy gondolja. Egy pohár sört is kaphat. Semmi akadálya. Pohár sört. (Magában) Délután már vettem neki egy perecet. Ez azt hiszi, hogy lopom a pénzt! . . .

G. Sz.

Az Állatkertben

Sándor Károly rajza

– Úgy látszik, idehallatszott a szabadtéri színpad előadása...

KIS HIRDETÉS *magyarázással*

Egy kiadványt lapozgattam,
Hirdetésre leltem abban:
— „*Választékos* ételeket
Ki-ki Ramacspusztán ehet."
Másik lapon másik reklám
Valóságos hálót vet rám:
„Tócsa-laki szövetkezet
Kitűnő éttermet vezet.
Ehet, aki odatéved,
ÉTELKÜLÖNLEGESSÉGET!"
Gondolatban láttam, ahogy
Pesti Gundel magába rogy,
Evő-köre Tócsa-lakra
Utazik el jó-falatra.
Világhírű konyhaséfek
Tanácsokat honnan kérnek?
Receptjéért babnak, töknek —
Ramacspusztán könyörögnek!...
Újabb lapon új szövegtől
Egyensúlyom szinte megdől:
„Aki csinos, aki ápolt,
Minden férfi készruhát hord!"
Hinnye, mondom, legyünk észen,
Ha a ruha nincsen készen,
Varratlan a nadrág szára,
Ki húzná azt úgy magára?

K. Tóth Lenke

Túlnagy kérés

Schwott Lajos rajza

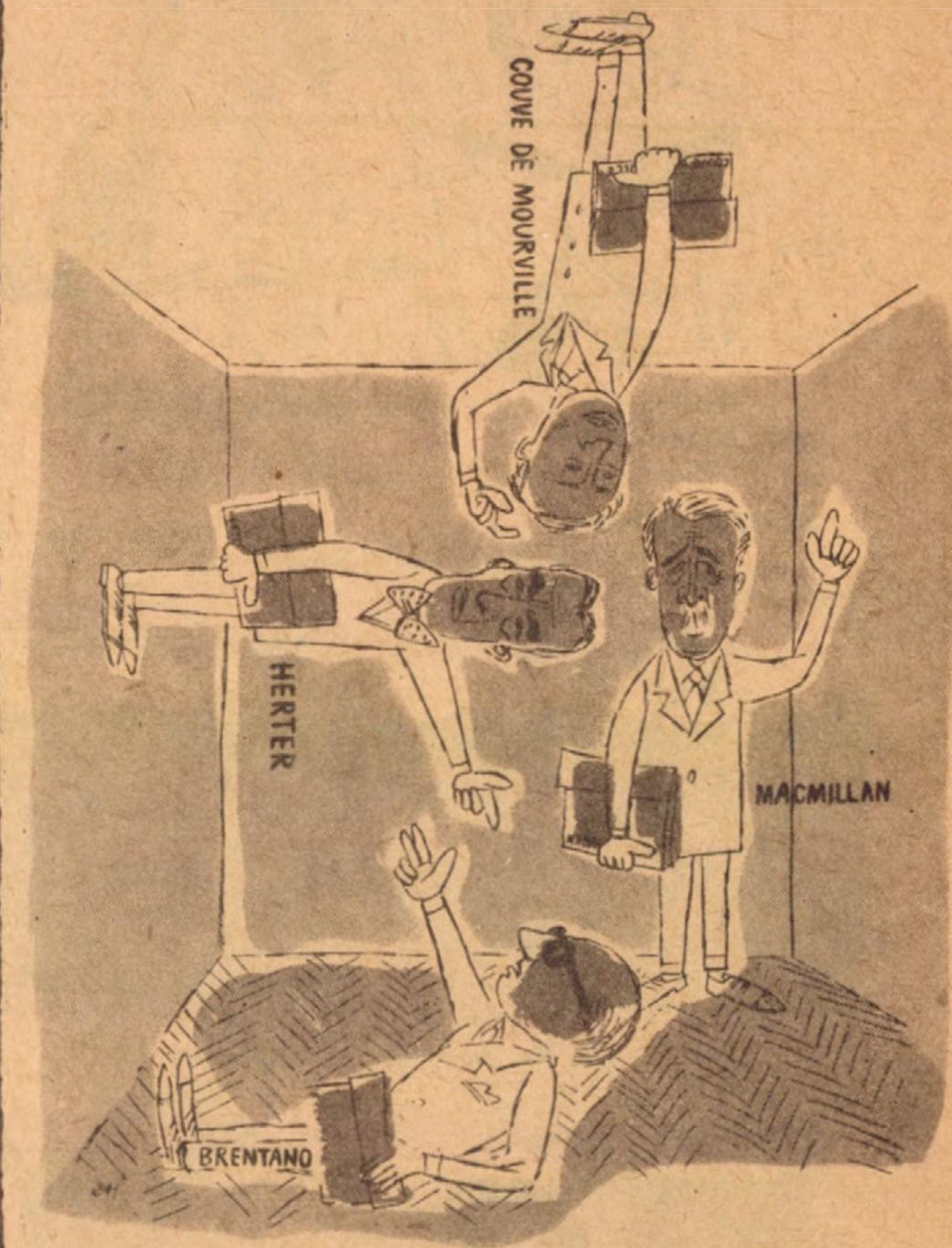

– Édes öregem, én is arra megyek. Légy szíves, vigyél magaddal!

LENGYEL *humor*

Genfi pillanatkép

Lipinski rajza

– Az én álláspontom a következő...

Sürgönystílusban...

Mi a haladás? A madarak azelőtt a telefondróton ültek, most pedig átköltöztek az antennákra.

•

Mi a különbség a teve és az ember között? A teve egész héten át tud dolgozni, anélkül, hogy inna, viszont az ember egész héten át tud inni, anélkül, hogy dolgozna.

•

Tiltott gyümölcsöt ne egyél műfoggal.

•

Ha megragadtad az elefántot két hátsó lábánál fogva és ő ki akar szabadulni, ne erőltesd a dolgot.

•

Dobd be a szerencsés embert a vízbe — és ő hallal a szájában úszik ki.

•

Július az a hónap, amikor a villamoson nem szabad kinyitni azt az ablakot, amelyiket januárban nem lehetett becsukni.

•

Az egoista az, aki többet gondoskodik magáról, mint rólam.

•

Egy asszonynak: „Kár, hogy nem ismertem magát húsz kilóval azelőtt."

•

A konzervatív olyan ember, aki szerelmes a meglevő zűrzavarba; a liberális, vele ellentétben, új zűrzavarral akarja felváltani a mait.

•

Egészség csak egy van, de betegség ezer.

Julian Tuvin

Perspektíva

Ferster rajza

– Ha ez az én legboldogabb korszakom, mi lesz később?

A strandon

Szepes Magda rajza

– Felháborító, hogy ezek a taknyos lányok milyen kihívóan öltözködnek!

Geológus a pesti strandon

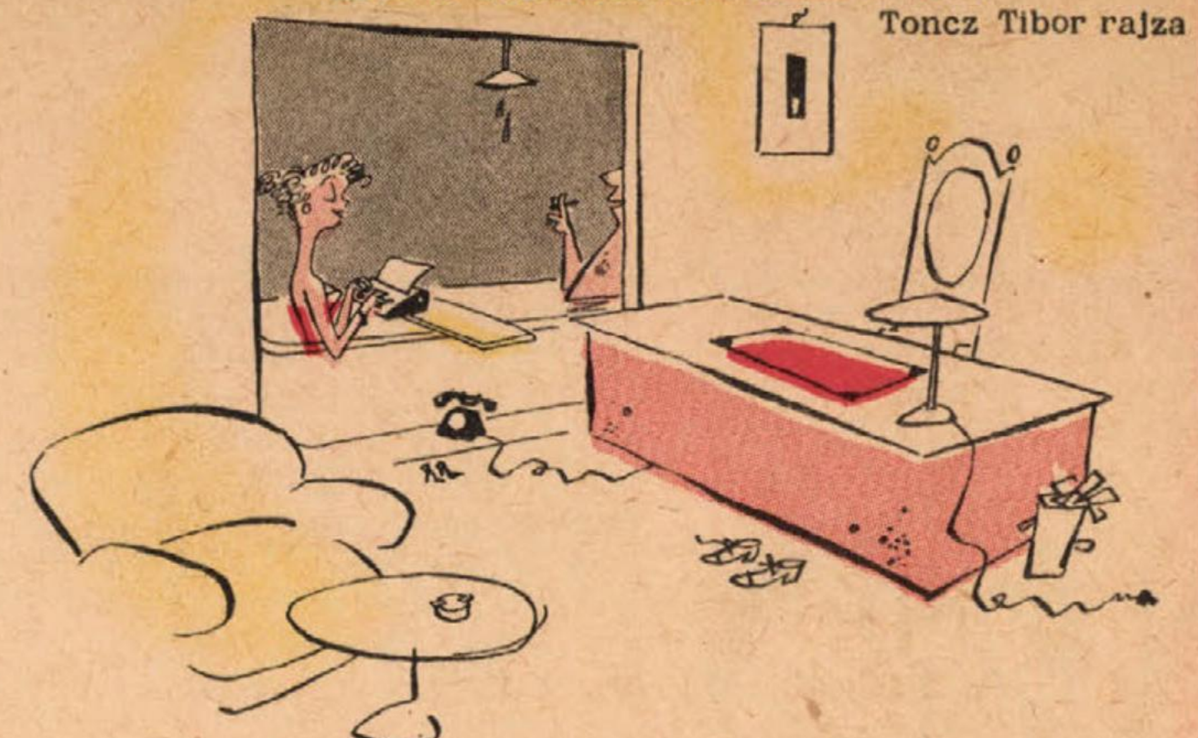

– Itt valahol víznek kell lennie...

Várnai György rajza

Le a konzervativizmussal!

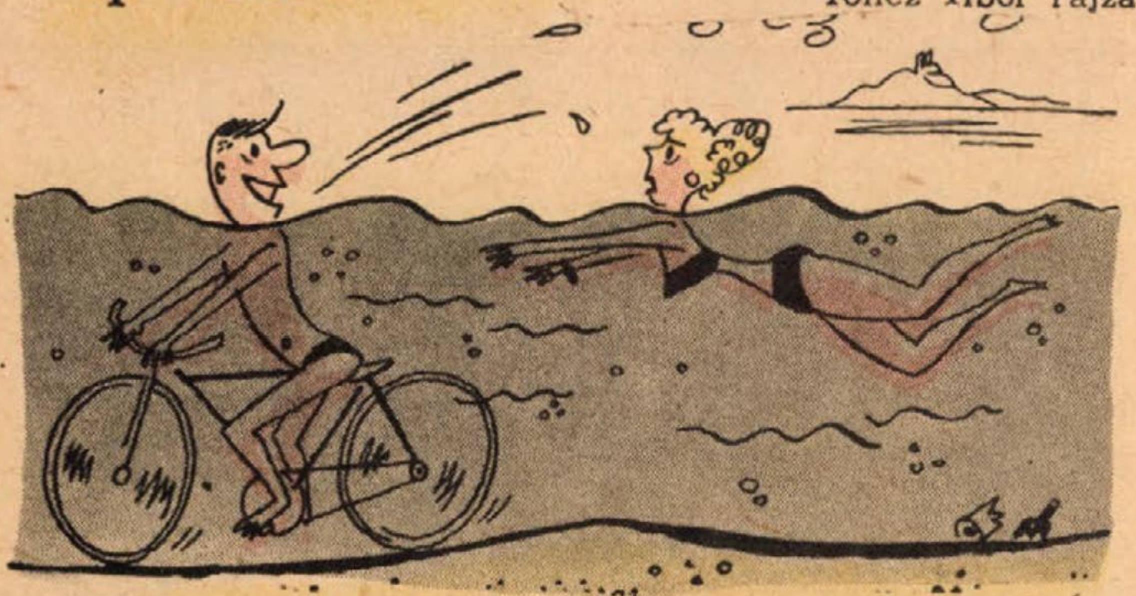
Toncz Tibor rajza

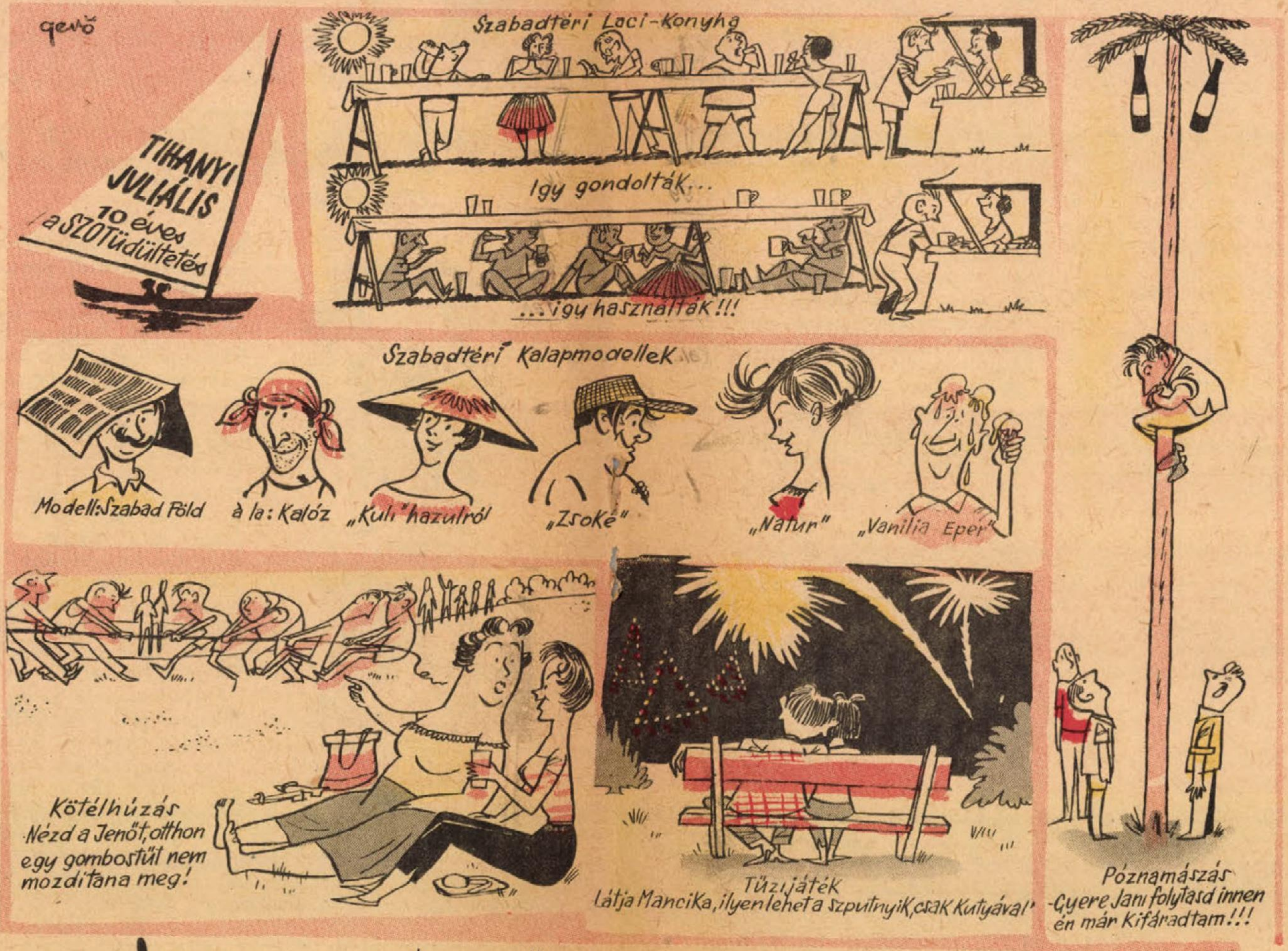
– Látja, Pirike, így mennyivel kellemesebb!?

Sportember

Toncz Tibor rajza

– Na, hogy úszom, Mancika?

Balatoni nagyüzem

Hegedűs István rajza

Még szerencse

Szűr Szabó József rajza

– Jaj, istenem, otthonhagytam a fürdőruhám felső részét!
– Nem baj. Úgyis egyrészes a divat.

Egy kis mellékjövedelem

Toncz Tibor rajza

+ 35 fok

Pusztai Pál rajza

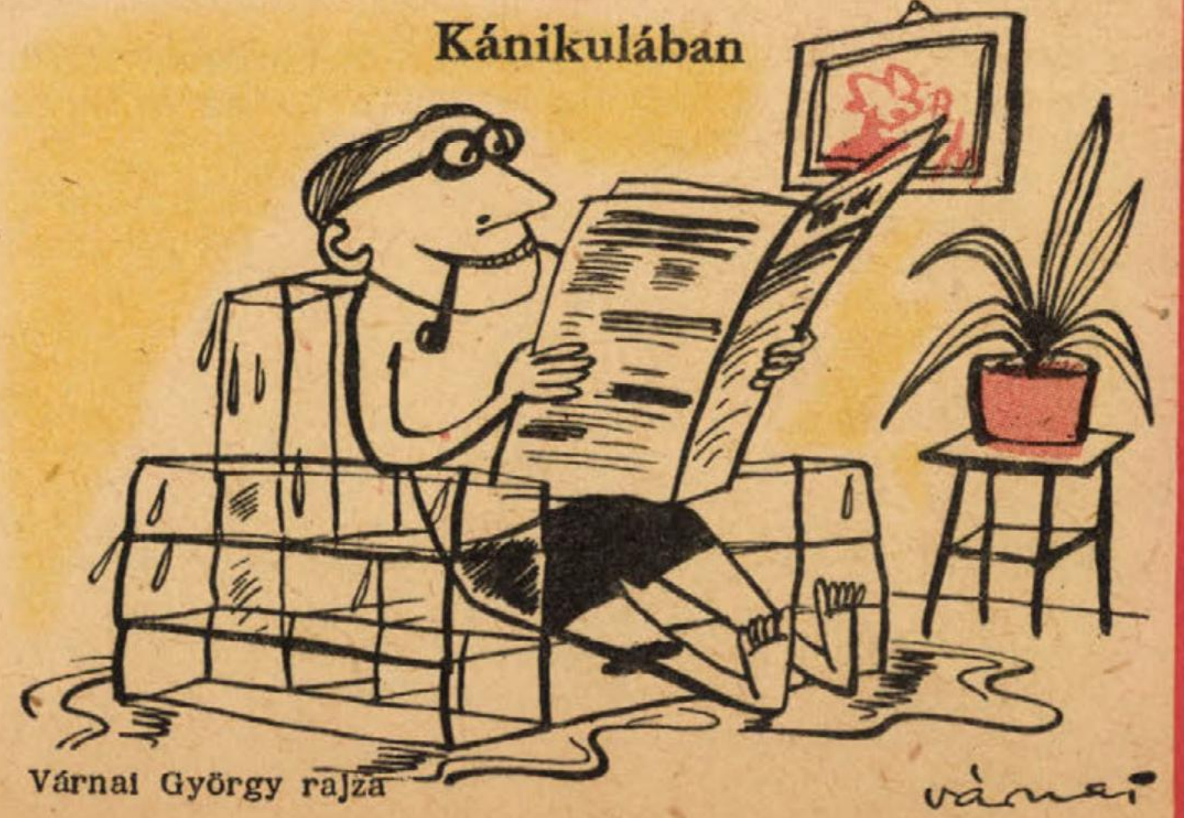
A szent dilemmája

Toncz Tibor rajza

– Halló, én kihúzom, de remélem, van magán fürdőruha?

Kánikulában

Várnai György rajza

Nem akarok Gerard Philipe lenni!

— Mondja, akar ön Gerard Philipe lenni? — suttogja fülembe a rendkívüli ajánlatot Virtikli Vendel fodrászmester.

— Ugyan, kedves mester, szavamra, komolyabb embernek gondoltam önt. Miért akarnék én Gerard Philipe lenni? És ha akarnék is, mit tehet ön ezért?

— Mindent! Mert én egy olyan Gerard-frizurát kanyarítok kegyednek, hogy kegyed

megcsókolja érte a köntösöm szegélyét.

— Tudja, mit? Ne kanyarítson nekem Gerard-frizurát, kanyarítson nekem egy közönséges frizurát, olyat, amilyet már tizenöt éve kanyarítgat nekem, kedves Virtikli mester... Nahát!

— Sajnálom kegyedet, úgy látszik, letett az élet örömeiről, pedig tudja azt, hogy jönnek a nők egy ilyen Gerard-frizurára? Mint méhecske a virágra, mint cserebogár a fényre!

— Ugyan hagyja már, mondtam, hogy nem kell!

— Nem kell, nem kell... De majd kéne, ha a haj elszáll, a fej megmarad. Kegyed öreg, reszkető fejű bácsi lesz egyszer, aki visszagondol elviharzott ifjúságára és bőgve fogja siratni a régi nagy sanszát, mikor Gerard Philipe lehetett volna...

... A vér lassan tolulni kezd a fejembe. A szerencsétlen fejembe, melyen Virtikli mester Gerard-frizurát akar csinálni. És ráadásul megszólal a sarokból egy mázsás rozmár, derűsen kuruttyoló hájtömeg, és azt mondja:

— Döntse már el, kérem, hogy akar-e Gerard Philipe lenni vagy nem, ugyebár, mert más is nyiratkozni akar, ugyebár...

— Ön csak ne szóljon bele — csattant fel Virtikli mester. — Nálunk minden állampolgárnak jogában áll, hogy akar-e Gerard Philipe lenni és kegyed ugyebár mégisesak akar? — fordul hozzám és rámnéz merőn.

— Nem akarok, drága Virtikli mester, nem akarok! — és érzem, hogy valami csendesen szorongatni kezdi a torkomat.

— Pedig ha tudná...

— Nem!

— Szép hullámos...

— Nem!

— Tíz évet fiatalít...

— Akkor sem!

— Na jó, hát nézze, kérem... Én kegyedet tizenöt éve stuccolom, de kegyed még nem tudja, hogy van egy rögeszmém. Ha egyszer rámjön, hogy Gerard-frizurát kell csinálni, én csinálok. Ez nálam lelki kényszer. Tehát választhat kegyed. Vagy megnyírom vagy kinyírom (bocsánat az erős kifejezésért).

Ezt már csak suttogja a mester, de a hangja eszelős és a tekintete nyugtalanul vibrál.

A sarokban halk röffenés, a rozmár röhög. Úgy látszik, jól mulat rajtunk.

— Ide figyelj, te piszok — sziszegem Virtikli mesternek —, rajtam ne röhögjön senki, énbelőlem ne csinálj bolondot, a fene egyen meg. És ne táncoltasd borotvaélen idegeimet, mert ha te belőlem Gerard Philipe-et csinálsz, én belőled hullát csinálok.

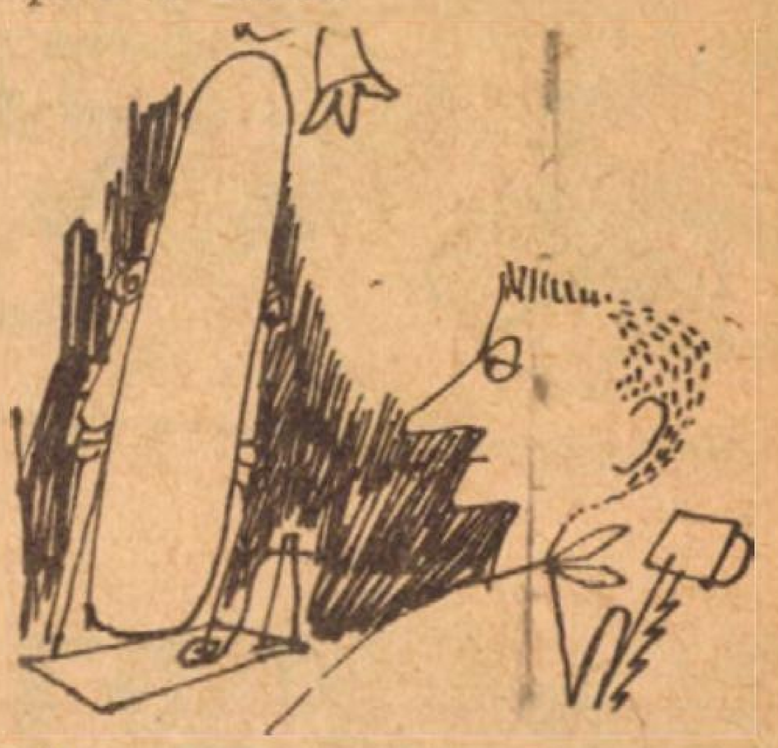
— Márpedig azért is Gerard Philipe leszel, az istenfáját — hörög Vendel és nekiesik a hajamnak, miközben a sarki rozmár újságba csomagolja a fejét kínjában, hogy fel ne nyerítsen és látom, hogy rezeg a hasa.

Elönt a forróság, érzem, hogy a guta környékez. Vendel lecsap, vijjogva csattog az ollója, a hajam röpköd, csak úgy porzik...

... Aztán dermedten bámulok a tükörbe, a frizurám szánalmas maradványaira. Úgy nézek ki, mint egy kedélybeteg sündisznó. A vendégek üveges szemmel dömöckölik magukba a feltörő röhejt, mikor Virtikli mester diadalmasan felüvölt:

— Egy darab Gerard Philipe, kassza, nyolc forint ötven!

Nyolcötven! — sikolt fel bennem a nagy felismerés. Hát ezért kellett nekem Gerard Philipe-nek lenni.

S a nagy rozmár, míg nyögve huppan a helyemre, szánakozva mondja:

— Én a kartársat nem akarom megbántani, de a kartárs nem egy római jellem. És...

— Egy sima nyírás, háromnyolcvanért! — vetette oda a nagy rozmár Virtikli mesternek, csak úgy foghegyről.

S akkor — határozottan emlékszem — a mester szemében ördögi villanást láttam.

Három hét múlva pedig a nagy rozmár jött szembe velem, lesütött tekintettel és — Gerard Philipe-frizurával...

Fülöp György

Fél éve már, hogy Elemér felkeresett.

— Adj tanácsot. Meg szeretnék nősülni.

— Talán legjobb lesz, ha választasz egy leányzót...

— Az már megvan. De lakás kellene!

— Befizetsz az OTP-nél negyvenezer forintot, és...

— Az viszont nincs. Pillanatnyilag negyvenöt forint húsz fillér az összvagyonom — s mutatta is a pénztárcáját. Azt hittem, tréfál velem, de ahogy arcára néztem, melynek jámborsága csak a mélytengeri halakéhoz volt fogható, elvetettem ezt a gondolatot. Óvatosan megkérdeztem:

— És hogyan akarsz akkor lakást szerezni?

— Hogyhogy hogyan? Hát írok a tanácsba egy kérvényt, hogy szükségem van lakásra, mert nősülök. Csak szeretném, ha segítenél megfogalmazni... Mi bajod van?!

Egy darabig nem bírtam szóhoz jutni a nevetéstől. Mikor lecsillapodtam, megkérdeztem Elemért, mint aki nem hisz a saját fülének:

— Szóval lakást igényelsz, és van negyvenöt húszad?

— Nem, csak huszonhárom hatvanam, mert a kultúrosnak ki kell fizetnem két jegyet. De mi ütött beléd megint, nem értelek!

— Ne ölj meg, Elemér, a hülyeségeddel — fuldokoltam —, huszonhárom forintja van, és lakást akar! Kérvénnyel!

S újból elfogott a nyerítés, mire Elemér megsértődve távozott.

Tegnap ismét találkoztam vele.

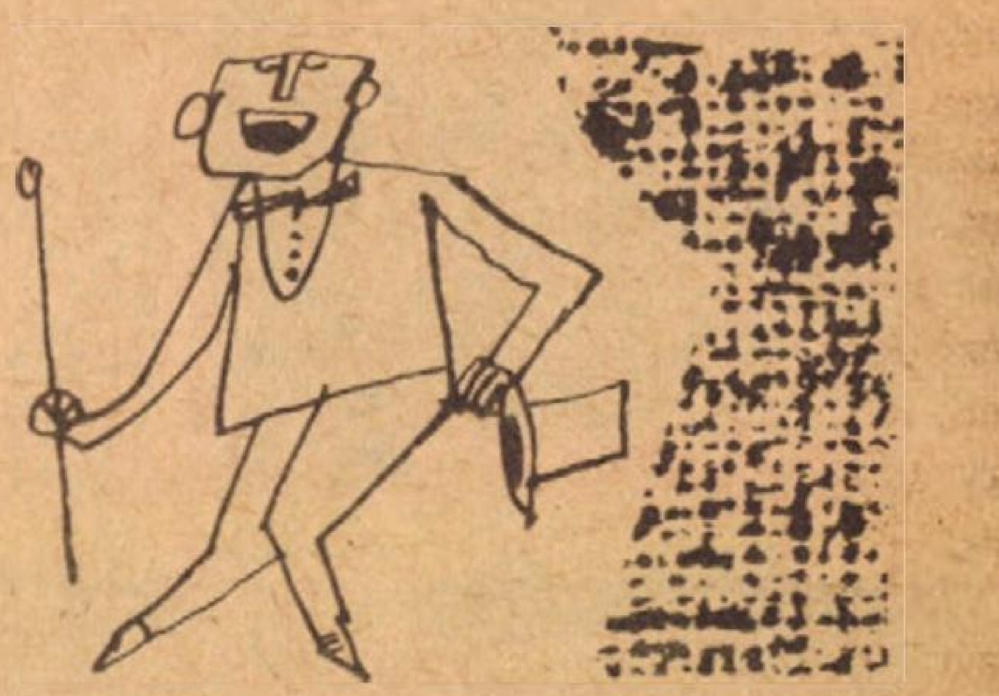
— Van lakás! — újságolta ragyogva.

— Hogyan? Kérvényre?

— Nem egészen. Mikor kinevettél, Gézához fordultam, elmondtam neki, mi a helyzet, mire ő is nevetőgörcsöt kapott. Lajoshoz orvost kellett hívni, mert nem bírta abbahagyni a röhögést, Jóska bácsira rájött a féloldali gutaütés, Emil még ma is hörög, ha meglát. Általában kacagás kísérte mindenütt előadásomat, többen úgy jártak, mint éjjel a tűzzel játszó kisgyerek. Ismerőseim továbbmesélték ismerőseiknek s egy időben a vicc-árfolyamon egyenértékű voltam Móricкával meg a tanítónénivel.

— De hogyan lett ebből lakás?

— Várj csak. Végül eljutott a hírem a

Derűs Dobogó kabarészínház igazgatójához, aki rögtön szerződtetett, és esténként szteppelve elénekeltem rigmusba szedett elképzelésemet a lakásszerzésről. Óriási sikerem volt, mindenki egyetértett abban, hogy ekkora baromságot még nem hallottak. A Derűs Dobogó mellett még hakniztam is a számommal, s így fél év alatt összejött egy csinos kis summa. Namármost a szomszéd utcában építenek egy otépés házat, remek kilátás, új lakás, mégiscsak jobb, mint ha bent a városban utalnak ki egyet...

— Értelek — mondtam kissé irigykedve, s búcsúzni kezdtem. Elemér azonban bizalmasan megfogta az egyik kabátgombomat, s könyörögve kérdezte:

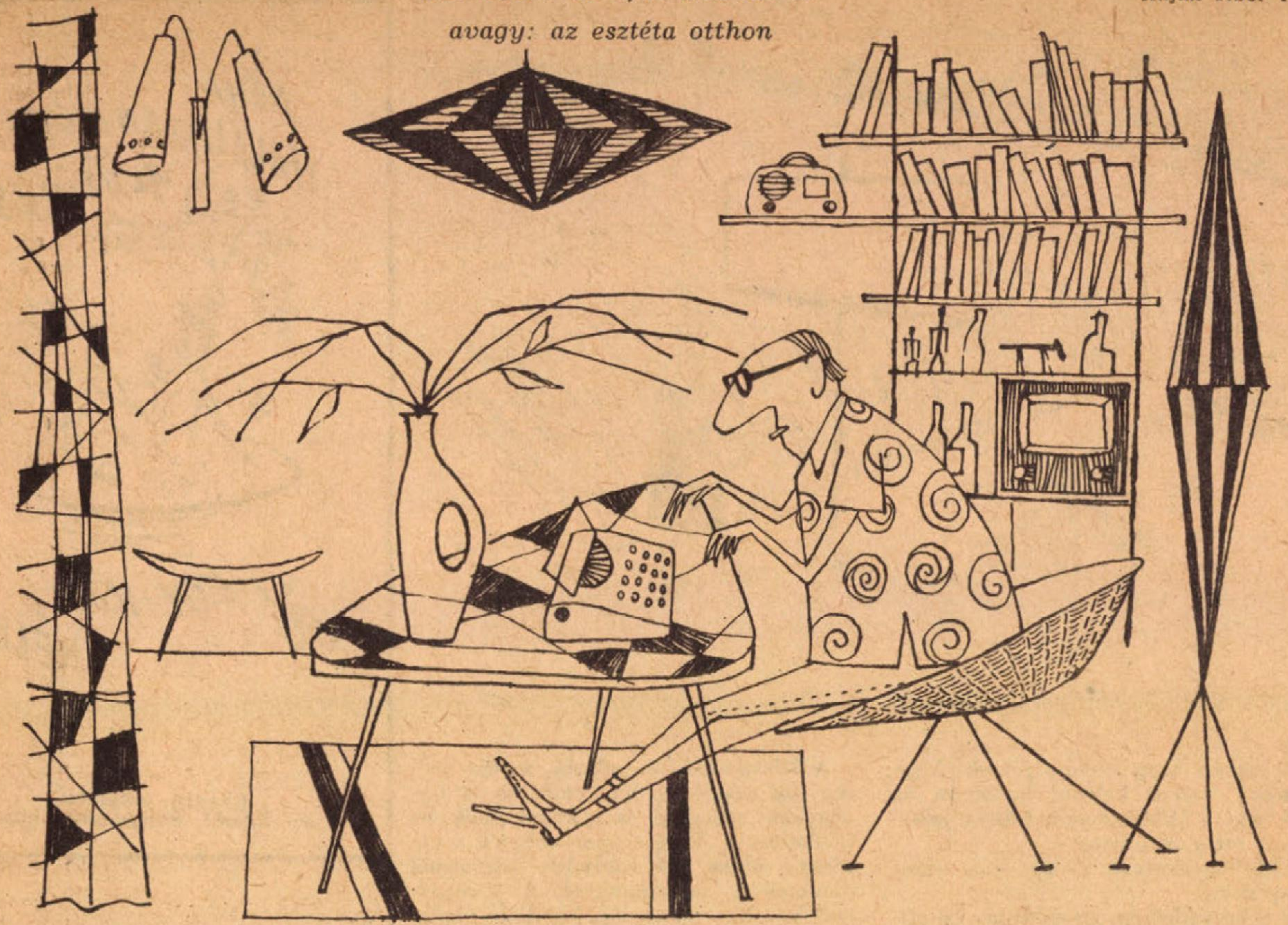
— Csak azt áruld el nekem, hogy miért nevet mindenki, ha a kérvényről beszélek?!

Hegyi György

ELMÉLET ÉS GYAKORLAT

avagy: az esztéta otthon

Kaján Tibor rajza

Cikkének címe: „Hogyan küzdjünk a modernizmus ellen"

Hervasztók

A hervasztók Pesten élnek. Lehet, hogy élnek más városokban is, de biztos, hogy sehol annyian, mint éppen Budapesten. A hervasztók nem szeretik, ha bizakodó valaki, jókedvű, vagy pláne optimista. A mosolynak még az árnyékát is letörölnék az arcodról. A lelkesedést különösen ki nem állhatják. Minden lelkes embert úgy kezelnek, mint egy hülyét. Egy szakképzett, vérbeli hervasztó naponta húsz-harminc embernek is le tudja hervasztani az életkedvét. Ezért nevezik őket hervasztóknak.

Tegyük fel, hogy tízezer forintot nyertél a totón. Mit mond erre a hervasztó:

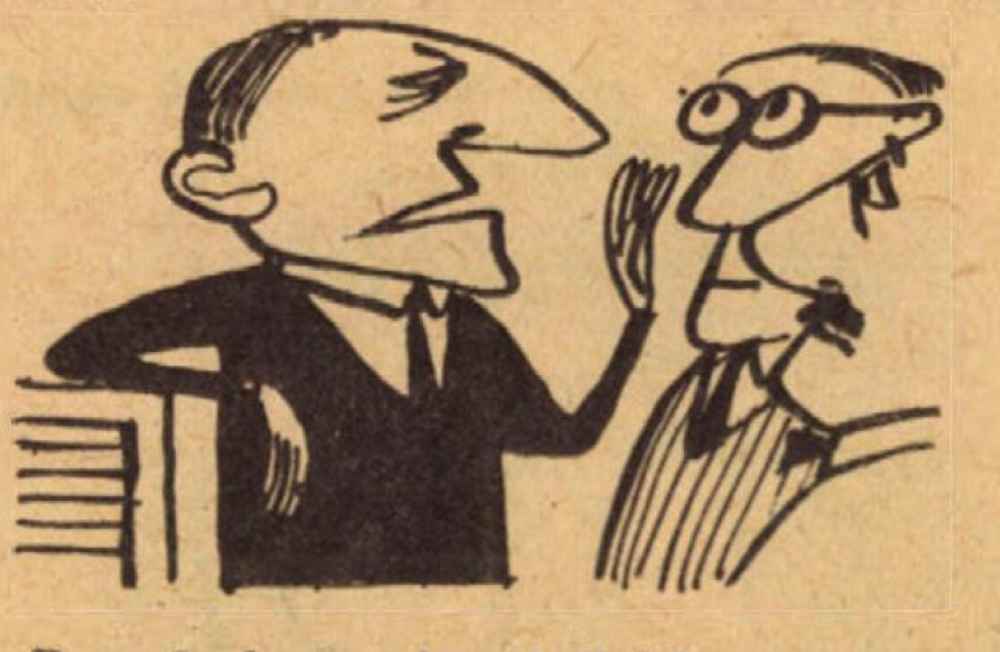
— Tízezer forint rosszabb, mint semmi. Mondd, hogy veszel egy magnetofont vagy egy fridzsidert. Boldogabb leszel? Nekem van mind a kettő és tegnap egész éjjel sírtam...

Ha szerelmes vagy, óvakodj attól, hogy egy hervasztóval találkozz, mert rögtön kiderül, hogy minden nő egyforma és ha négyheti gürcölés árán feketére süttetted magad a napon, a hervasztó az, aki megállapítja, hogy májbajod van és fordulj sürgősen orvoshoz.

Közben ne gondold azt, hogy a hervasztó irigy rád. Fenét. Nem tesz mást, mint fölényét gyakorolja.

Tegyük fel, hogy az űrrakétáért lelkesedsz, amelyet ismét sikeresen lőttek ki a világűrbe. A hervasztó erre szánakozva néz rád:

— Mondd, mi hasznod van neked ebből? Azt hiszed, hogy holnaptól kezdve téged is ki fognak lőni a Kálmán utca sarkán, hogy minél hamarabb érj a Hősök terére? Nem. Továbbra is a trolin fogsz utazni, ahol letapossák az önérzetedet... Így lettél óriás. Mondd már, hogy tudod, mekkora légnyomás van a Vénusztól balra... Kinn vagy a vízből...

Reggel elmégy hazulról frissen és este életuntan érkezel haza. Miért? Mert közben megdolgoztak a hervasztók.

Tőlük tudod meg, hogy műbőrcipőt viselsz ötszázért és hogy minden ember, aki Zsiráf-sört iszik Magyarországon, sikkasztó. Ők világosítanak fel arról, hogy a Fekete-tenger partján, ahová nyaralni mégy, ötven fok meleg van árnyékban, ha ugyan van árnyék, és jó lesz, ha kávéfőzőt viszel magaddal, mert pocsék a kávé. Ők adják tudtodra, hogy az emberek gonoszak és ők mondják kinevezésed alkalmából azt, hogy az életnek nincs értelme, boldog az, aki idejében felakasztja magát. A hervasztó lebeszél a természetről, mert az tele van bogarakkal és lebeszél a halhatatlanságról, mondván: mi van neked abból, ha elnevezik rólad a Légszesz utcát, amikor már úgyis meg vagy dögölve.

A hervasztó a világegyetemet is elveszi tőlünk. A csillagos égbolt végképp nem imponál neki. Egyszer, egy költő, verset akart írni a teliholdról. Egy hervasztó leült mellé és így szólt:

— Mondja, mit bámul azon a vacakon? Az tulajdonképpen egy sárga tányér, amelyen foltok vannak, mert nincs rendesen elmosogatva. Miért akar maga verset írni egy mocskos tányérról?

A költő azóta utálja a holdat, abbahagyta a versírást és elment műkritikusnak.

A hervasztók ellen nincs védekezés. Sokan rokonszenveznek velük titokban, a hervadásban van valami rothadt báj.

Egyízben, megpróbáltam fellázadni, kockáztatva, hogy nevetségessé teszem magam. Érezve, hogy már az enyészet illatát árasztom, így szóltam az egyik hervasztómhoz:

— Nem szégyelli magát? Alighogy összeszedtem magam, megint rámtör?

Széttárta a karját és így szólt:

— Sajnálom, uram! Engem is hervasztanak!

Gádor Béla

Cséplés idején

Vasvári Anna rajza

Pesti tudósítónktól

Az emberi hang mindig jólesik. Meglepetéssel vegyes hálával hallottam az egyik nap a Meteorológiai Intézet jelentésében ezt a mondatot:

— Ma ugyanolyan meleg lesz, mint tegnap volt.

Ez a közvetlenség, egyszerűség és érthetőség szívenütött. Ezt a mondatot akármelyik egyszerű halandó elmondhatta volna. Nem volt benne semmi hivatalos vagy tudományos íz. Nem azt mondta az időjárástudomány képviselője, hogy *„a hőmérséklet tegnapi maximumához képest változás nem várható"*, sem azt, hogy *„a sarkvidéki hideg légtömegek, amelyek hazánk felé közelednek, ma még nem befolyásolják a hőmérsékletet, amely a tegnapi szinten marad"*. Nem, egyszerűen és világosan kijelentette, hogy ma ugyanolyan meleg lesz, mint tegnap volt. Milyen szép lesz, ha a Meteorológiai Intézet majd ezt jelenti:

— *Juj, de meleg lesz ma!*

*

A labdarúgók, az atléták, s más versenyzők eléggé elpuhult emberek. A legnagyobb melegben is trikóval fedik be felsőtestüket. Az igazi sportemberek a nézőtéren ülnek. Ők meztelen felsőtesttel dacolnak a napsugarakkal. A sportpályák nézőtere manapság, kánikula idején a férfiak strip-tease mutatványának színhelyévé vált. A változatosság különösen megkapó. Koplalóművészekre emlékeztető termetek, kiálló bordák és lapockák, másfelől különböző színű szőrzettel fedett nehézsúlyú szurkolók idézik fel a paradicsomi állapotokat. Vannak kidolgozott felsőtestű sportférfiak, de vannak, akikről messziről lerí, hogy a szellem emberei. Vannak, akik láthatóan hormonzavarokkal küzdenek, másoknak a gyomruk nincs rendben. A sporttelepek nyári nézőterének az őszintesége utolérhetetlen. Nem lenne helyes a napnak kitett nézőtérrészleteket elkeríteni, s kiírni rájuk: „FÉRFI NAPOZÓ"?

f. l.

Nem mindig a tegeződés jelenti a jóviszonyt

Szűr-Szabó József rajza

– Nem tudok maga nélkül élni!

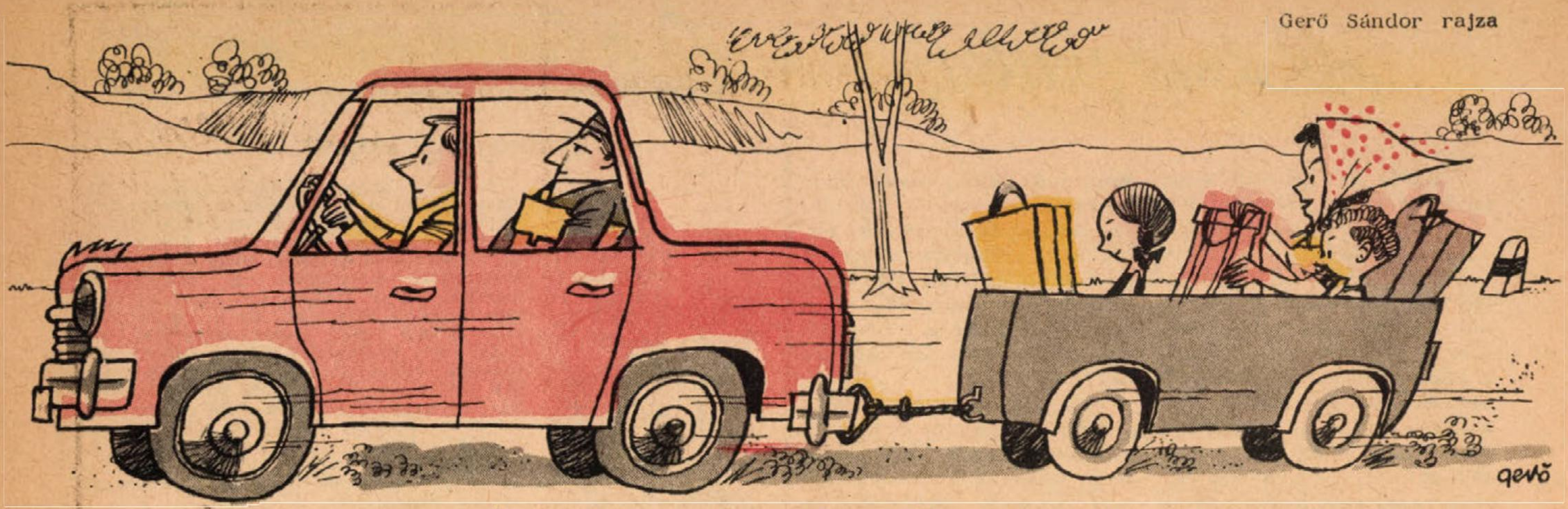

– Nem tudok veled élni!

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a humoros írói tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Hivatalos út

Gerő Sándor rajza

– Így a családom is velem utazik, és belém sem köthetnek . . .

Apró dolgok

Beszélhetnek nekem akármit, javultak az erkölcsök.

Évek óta figyelem például az újságok rendőri híreit, de még egyetlen egyszer sem olvastam váltóhamisítókról.

Ha a mai fiataljainkra gondolok, büszkeség, aggodalom és kétségbeesés fog el.

Az ifjúságot nem érdekli más, csak az öltözködés, a munka, a csurgli, a technika, a rabló-ulti, a sport, a nőcskék, az irodalom, a pénz, a politikai közgazdaságtan, a dzsessz, a komoly zene, a disznó viccek, a történelem.

Mindig nagyon szomorú boldog leszek, ha megpillantok az utcán, szórakozóhelyen, gyárban, hivatalban egy-egy szolid, hányaveti fiatalembert, rágógumin kérődzve, nem kérődzve, egyszínű ingben, tarka ingben, szűk nadrágban, bő nadrágban, cowboy-nadrágban, nadrág nélkül, zakóban, zakó nélkül, szimpla, dupla talpú, hegyes, tömpe, oktaéder, rombusz alakú cipőben.

Kérdem én, hova vezet ez az út? A nihilizmusba, Zugligetbe, a fertőbe, csak ide a szomszédba és a ragyogó jövőbe.

A nem kívánt rész törlendő.

Késve érkeztem a moziba, már javában pergett a híradó. Amikor végre megtaláltam a helyemet a sor közepén, odafordultam a szomszédomhoz és megkérdeztem:

– Tessék mondani, sokat mulasztottam?

– Három vízierőmű-építést! – hangzott a rövid válasz.

A történelem mindig érdekelt.

Mátyás király is sokat foglalkoztatta képzeletemet. Bonfinitől kezdve Pecchinoli Angeli pápai legátus feljegyzéséig mindent elolvastam, ami erről a korról, Mátyásról szól. De a történészek legbuzgóbb kutatásai, a legtárgyilagosabb feljegyzések, levelek, okiratok sem tudják teljes hűséggel megeleveníteni előttünk Hunyadi Mátyás alakját.

Mátyás királyról legtöbbet Mátyás király tudna elmondani. Éppen ezért nagy izgalommal készülődöm az Ismeretterjesztő Társulat kirándulására, amelynek az a címe:

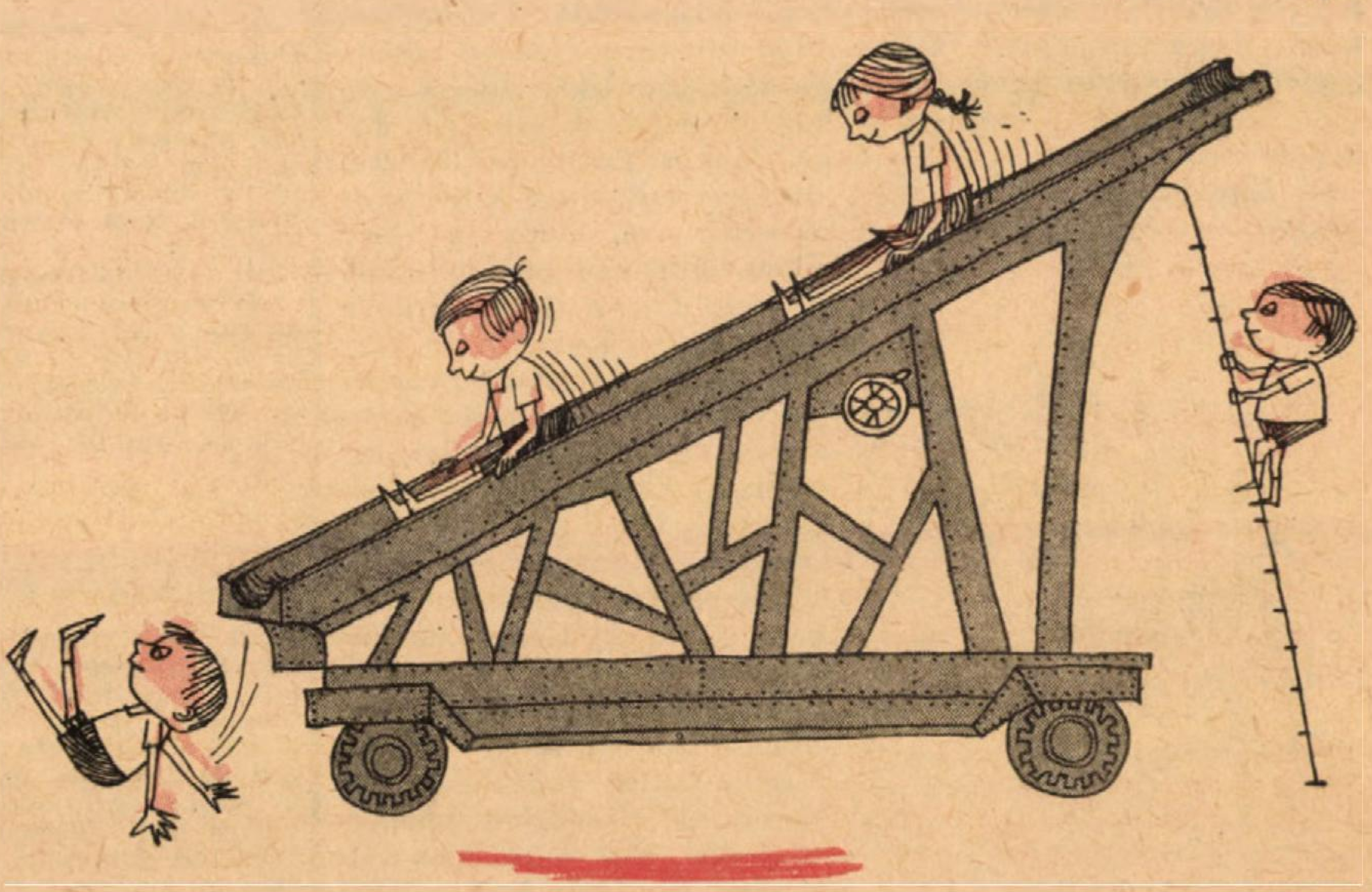
„Mátyás király nyomában a budai hegyekben"

De jó volna elcsípni!

Mikes György

Rakétakilövő a megegyezés után

Kaján Tibor rajza

Kisváros

Hegedüs István rajza

Szoknya párbaj

Magda új szoknyája nagy feltűnést keltett. Mintája Európa hegy- és vízrajzi térképét ábrázolta. Elöl látni lehetett Gibraltárt, oldalt az Alpok regényes tájait, hátul Hegyeshalom és festői környéke ütötte meg a néző szemét. Jucika is a nézők közé tartozott. Sápadtan bámulta a szoknyát. Sápadtan, de nem csüggedten. Nemsokára olyan szoknyában mutatkozott, amely a világ összes újságjainak fejlécét tartalmazta, sőt itt-ott kisebb cikkeket. Amikor ölében a Manchester Guardiannal helyet foglalt a társaságban, Magda sápadt el. Elsápadt, de nem hagyta magát. A nemes vetélkedés megindult, Magda szenzációs szoknyában jelent meg.

— Hol vetted? — kérdezték a nők irigyen.

— Egy barátnőm hozta Párizsból — válaszolta Magda és

ráült a Gare de l'Est-re.

Ugyanis a szoknya kizárólag pályaudvarokat és repülőtereket ábrázolt. A sok hatalmas épület között szerényen húzódott meg a tövisi indóház és a vásárosnaményi tolató-pályaudvar.

Mindenki izgatottan várta, milyen slágerrel fog kirukkolni Juci. Mi lesz a szoknyáján? Nem csalódtak, akik bíztak benne. Új szoknyáját kottafejek díszítették, jobban mondva slágerek. Az alapos szemlélő — márpedig Juci szoknyáinak sok alapos szemlélője akadt — elmerenghetett a hangjegyek között és dúdolhatta a népszerű áriákat és dalokat. Ott sorakozott a szoknyán a Fidelio nyitányától kezdve a Csacsacsáig minden említésre méltó zöngemény. Juci gömbölyű térdét zenés figyelmeztetés verdeste: „Hétre ma várom a Nemzetinél."

— Milyen a szoknyám? — kérdezte Juci dallamos hangon.

Mostanában sokat énekelt, általában már kívülről ismerte szoknyájának minden taktusát.

Magda Brehm „Állatok világa" című művének rövid kivonatával válaszolt. A kivonat azért volt rövid, mert rövid szoknyát viselnek a nők. De így is pompás állatsereglet tarkította a csodálatos szoknyát. Krokodilok ásítottak, flamingók nyújtogatták a nyakukat, majmok kergetőztek és a deréknál az anyaoroszlán két kölykét táplálta.

— A fiam ezen a szoknyán tanulja az állattant — mondta szerényen Magda, bizonyítván, hogy nemcsak a divattal, hanem fiacskája művelésével is törődik.

Juci legújabb szoknyája még azoknak is meglepetést jelentett, akik az ő győzelmét hirdették ebben a nemes párbajban. Szoknyáján a Larousse 13-ik kötete pompázott (Pourpre-Rzisczevszki). Eddig sokan butuskának tartották Jucit, de most mindenki elismerte általános műveltségét, bár nem mondták rá, hogy a „feje olyan, mint egy lexikon". Juci ugyanis nem a fején viselte a tudós szoknyát.

A párharc most már gyorsan pergett és vad méreteket öltött. Magda új szoknyáján bélyegsorozatot mutatott be, Juci cigaretta-gyűjteményt. Egymást követték a meglepetések: klasszikus festmények, hotelcímkék, székesegyházak, autójelzések és nemzetiszínű zászlók gyűjteménye. Utóbbi szoknyát olyan ünnepélyesen viselte Magda, hogy önkéntelen felállásra, sőt tisztelgésre kötelezte azokat, akik a közelébe merészkedtek. Juci nem sokáig maradt alul. Legeslegújabb szoknyáján hirdetmények nyüzsögtek. Olvasni lehetett a „Mindent megfontoltam, mindent meggondoltam" kezdetű nevezetes, de be nem vált plakátot, több, régi sorozásra való felhívást és néhány árverési hirdetményt.

— Ezt már nem lehet lepipálni — mondották a nagy párbaj nézői és sajnálták a legyőzött Magdát.

De ez a bátor asszony nem hagyta magát. Minden fantáziáját latba vetette és minden eddiginél érdekesebb szoknyájában jelent meg szeretett fővárosunkban. Hófehér volt ez a szoknya és nem volt rajta semmi minta, úgy festett a maga egyszerűségében, mint egy unalmas téli táj.

Juci tekintete megakadt a sok fehérségen és most már végérvényesen elsápadt.

— Micsoda extravagáns nő — mondotta gúnyosan és egyben elismerően.

Aztán fölényesen tette hozzá:

— Sohasem tudnám követni ezt a szemérmetlen divatot.

Stella Adorján

Le a bürokráciával.

Dobogókői notesz

A festői szépségű Dobogókőn, a turistaházban is kényelmesen lehet üdülni. Illetőleg lehetne, ha nem tatarozná. Igaz, a ház nagyon rossz állapotban volt, ezért elhatározták, hogy a téli holtszezonban megkezdik a helyreállító munkát. Hogy, hogy nem, csak áprilisban kezdtek dolgozni. Ez a késés még nem is lett volna olyan nagy baj, ha gőzerővel, megfelelő számú dolgozóval kezdték volna el a tatarozást. De nem így történt... Kevés volt az építőmunkás, és most, július második felében is folyik a munka. Mégpedig nagyon lassan. Itt a főszezon, és most malter, kalapácsolás, kőtörmelék, por és piszok fogadja a kirándulókat, valamint a szobát kereső nyaralókat.

Kőtörmeléken keresztül lehet csak a turistaház mögött levő kilátó vaskerítését is megközelíteni. Innen gyönyörű látványt nyújt a Duna völgye. Ki is tehetnék a táblát: „700 méterrel mélyebben, a Duna, a tatarozás ideje alatt is zavartalanul folyik..."

A világ legkisebb postahivatalával Dobogókő dicsekedhetik. A hivatal egy kis szobácskából áll, amelybe azonban nem mehetnek be a felek. Egy parányi kis ablakon át adják ki és be a leveleket. Ha valaki Budapestre akar telefonálni, akkor a kis ablakon dugják át a kagylót és a zsinórt. (Pedig van telefonfülke is, de a készüléke rossz. Miért nem javítják meg!?)

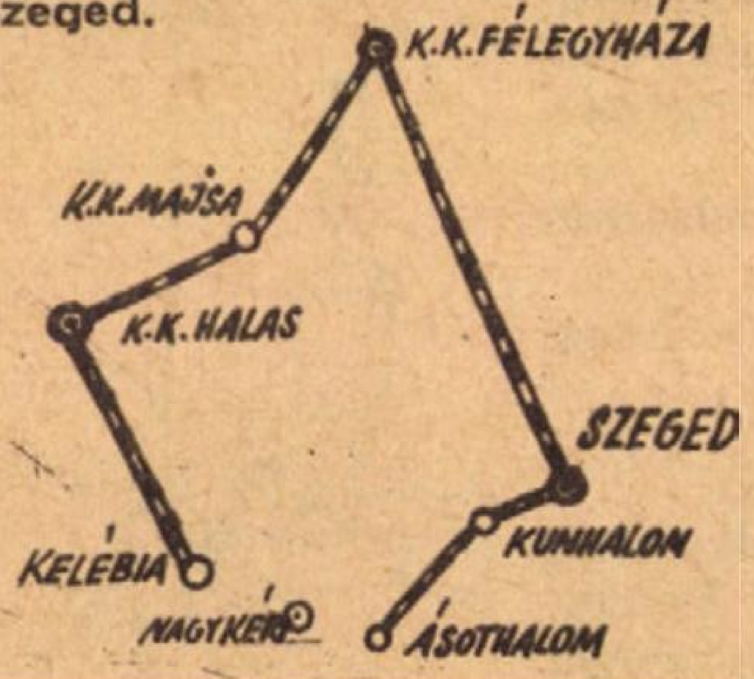
Mindezt el lehetne viselni, ha szakadó esőben nem áznának bőrig a posta ügyfelei. De ha az eső esik, akkor semmi se védi a feleket. Az ablak felett ugyanis nincs védőtető — hiába kérik évek óta az üdülők vezetői a postaigazgatóságtól.

(sti)

Körbe-körbe

Az Ásotthalmi Erdőgazdaság fatelepétől tűzifát rendeltek a nagykéri őrs számára. Nagykéri az ásotthalmi fateleptől 6 kilométerre van, így hát ésszerű az lett volna, ha a megrendelt tűzifát lovaskocsival vagy teherautóval szállítják el. De nem így szállították!

Az ásotthalmi fatelep június 10-én vasúti kocsiba rakatott 121,7 mázsa kemény tűzifát és a 425. számú fuvarlevél kíséretében „elmenesztette". A tűzifa a bürokrácia jóvoltából alapos kerülővel jutott el rendeltetési helyére. Íme, az útvonal: Ásotthalom, Kunhalom, Szeged.

Itt átrakták a fát a helyi vasút kis vagonjaiból a normál vasút nagy vagonjába, majd folytatta útját Félegyházán, Majsán, Halason át, egészen Kelebiáig. Kelebián a tűzifa ismét földet ért és innen fogatos kocsival kiszállították a 8 kilométerre levő nagykéri őrsre. Eme bölcs irányításnak köszönheti a 121,7 mázsa kemény tűzifa — írja F. J. kelebiai olvasónk —, hogy a 6 kilométeres út helyett 169 kilométert kocsikázott vasúton, nyolcat pedig lófogaton. Hogy ez a fölösleges körforgás mennyivel emelte a tűzifa árát, állapítsák meg az illetékesek.

(bernáth)

Plakát, kis hibával

Nemrégiben plakátok jelentek meg Budapest hirdetőoszlopain a következő szöveggel: LÁTOGASSA A MARTONVÁSÁRI BEETHOVEN-MÚZEUMOT! Hogy milyen napokon és mikortól meddig van nyitva a múzeum, arról a plakát nem értesít. Így aztán igen könnyen megeshetik, hogy a plakátoktól felajzott Beethoven-rajongó éppen akkor érkezik Martonvásárra, amikor a múzeum még, vagy már zárva van.

Gábor Ferenc
VII. Rottenbiller u. 29.

A mátraballaiak kenyere

Mátraballa—Sirok 25 km.
Mátraballa—Pétervásár 11 km.

Sirokon is van péküzem, Pétervásáron is. Logikus lenne, ha a kenyeret közelebbről, tehát Pétervásárról szállítanák az 1300 lakosú Mátraballára. És mert ez lenne logikus, — a távoli Sirokról hozzák. Néha este hét órakor érkezik meg a kenyér, a jelzett két óra helyett. A legnagyobb nyári dologidőben órákig kell kenyérért ácsorogniok a ballaiaknak.

Intézkedést kérünk!

Bíró János
Mátraballa

Ludas Matyi postájából

A „Tihanyi népi feleigetős" című közleményünkkel kapcsolatban a Balatoni Intéző Bizottság közölte velünk, hogy a meglevő magtár mozivá történő átalakításának tervezése folyamatban van. A tervezés különös gondot igényel, mert műemlék-jellegű épületről lévén szó, az épület eredeti stílusát kell megőrizni. Új magtár is épül Tihanyban.

Ezt OLVASTUK

Egy kis mitológia

A Dürrenmatt-bemutatóról szóló bírálatában Galsai Pongrác azt írja: *„Claire Zachanassian: a pénz démona. Modern Medea, kígyófürtű szörnyeteg.”*

Medea lapunk útján közli, hogy neki a kígyófürtökhöz semmi köze, a kígyófürtű hölgy Meduza, akinek viselt dolgaiért ő felelősséget nem vállalhat.

Hány éves a kapitány?

A „Lobogó” című lap szerint Ramocsay, a kapitány, 27 éves volt Budavára visszavételekor és 78 esztendővel később, 1746 július 9-én halt meg 105 éves korában.

Ha Ramocsay 1746-ban halt meg, akkor Budavár ostromát csak hatvan esztendővel élte túl, s az ostrom idején nem 27, hanem 45 éves volt. A Lobogó cikkírójának akkor lenne igaza, ha Budavár visszafoglalása 1668-ban történt volna. A nevezetes esemény azonban 1686 szeptember 2-án esett meg, s ezt a dátumot mindeddig még maga a török szultán sem cáfolta meg.

Távírász, mint fenevad

Ezt olvastuk az Esti Hírlapban: *„... A kutatók hirtelen segélykiáltásra lettek figyelmesek: a távírászt jegesmedve támadta meg és puszta kézzel harcolt a veszélyes fenevad ellen.”*

Nem szabadna a Sark-vidékre ilyen veszélyes távírászt vinni.

Tanulságos hír

„Részegen bántalmazta a járókelőket Sándor Lajos volt csendőr. A bíróság négy hónapi börtönre ítélte.”

Tanulság: a járókelőket józanul kell bántalmazni.

Gyalogosok, tiltakozzatok!

Egy olvasónk beküldte azt a kompjegyet, amelyet Tiszakesziben váltott. Íme:

Tisza folyón való átkelésre
Kompjegy
Gyalogszemély
Kisebb állatok
—·80 Ft
Községi Tanács VB. Tiszakeszi
1117

Hát vannak a gyalogszemélyeknél még kisebb állatok is?

Kolbász szamársággal

A Népszava július 15-i számában, a „Kolbász mustárral” c. írásban olvastam:

„— Én a tormát szeretem, de az itt nincs” — szólt a kopasz csendesen. Okos, nyugodt szemét felemelte a tányérjáról. Ugy nézett a társára, mintha a végtelen tenger messzeségét kémlelné. Titkokat kutatóan. „Milyen is az ember? Az egyik a mustárt szereti, a másik meg a tormát. Hogyan? Miért?”

Hajjaj. Mély rejtély ez bizony. De reméljük, egyszer majd csak megfejti a tudomány.

Amerikai rokonok Pesten

Szegő Gizi rajza

— Miket írtál nekem, Dezsőkém?! Hiszen Pesten jól élnek az emberek!
— Áh, Vilma néni . . . Csak az én leveleimhez képest . . .

Nevelő munkát végeznek az autóbusz utasok között

Mészáros András rajza

A birkásított kecske

„Ugrált, mint a kergült kecske” — írta valaki a Népszavában. A kerge birka szokott ugyan ugrálni, de eddig kecske még nem kergült meg a világon, csak birka. Az is csak azért, mert mételyt legel, s attól kergül meg. A kecske sohasem legel fel mételyt.

A néma sikoly

A Képes Sport írja a „Külföld sportja” című rovatában:

„Vagy ötven fehércsuklyás, suhogó leplekbe burkolózott *néma alak* állt az út szélén. Kezükben égő gyertyát tartottak és álarcuk alatt *földöntúlian visítoztak . . .”*

Példátlan felfedezés

A Közgazdász című lap cikket közölt „Néhány kérdés a szerelemről” címmel. Ebből idézzük az alábbi figyelemreméltó megállapítást:

„A szerelem nagyon mély érzés és senki sem tudja átélni anélkül, hogy meg ne érezné.”

Amit nem lehet fokozni

Nem olvastuk, de hallottuk a Rádió egyik riportjában a következőt: *„Felejthetetlen a stb., stb. . . ., de ezerszer felejthetetlenebb* a stb., stb., stb.”

Eddig úgy tudtuk, hogy amit az ember egyszer nem tud elfelejteni, azt jobban el nem felejteni nem tudhatja. Ám a Rádió ennél riasztóbb csacsiságokat is bemond néha. Ezt is hallottuk: „Akárhogy is van, kedves hallgatóink, a kánikula *visszavonhatatlanul* beköszöntött!”

Már éppen megijedtünk, hogy decemberben is izzadni fogunk, amikor két nap múlva lehűlt a levegő és kiderült, hogy a kánikula visszavonható.

Üzenet

Olvasóink az ország minden részéből nagy kedvvel, sőt szenvedéllyel vadásszák a sajtó csodabogarait. Minden levélre külön válaszolni nem tud, de az önkéntes vadászok segítségét és beküldött zsákmányaikat ezúton köszöni meg

Dr. Árgus

Ketten beszélnek

— Mondhatom, nagyon haragszom magára, amiért legutóbb nyilvánosságra hozta egy beszélgetésünket, melyet én bizalmasnak tekintettem.

— Arra gondol, amikor nem akarta írásban adni a kétszerkettőt, ugye?

— Természetesen. Rendkívül kínos helyzetbe hozott.

— A nevét nem írtam ki.

— A főnököm mégis rám ismert. „Mondja csak Bluhovay kartárs" — kérdezte szerdán délelőtt —, „miért nem akarta maga írásban adni a kétszerkettőt? Maga a legkisebb kispolgár az egész hivatalban!" Erre hebegtem valamit, majd kitámolyogtam és elolvastam a Ludast. Akkor látom, hogy a nevem nincs is kiírva. Csaknem elsüllyedtem szégyenemben.

— Én a maga helyében inkább büszke lettem volna. Nagy dolog, ha valaki olyan erős egyéniség, hogy a magatartásáról fel lehet ismerni.

— Ebben elvileg igaza lehet. De most, amikor a minősítéseket csinálják a személyzeti osztályon, mégsem tudok örülni a dolognak. Ne féljen, már beírták a nevem mellé, hogy „Opportunista kispolgár, aki nem meri írásban adni a kétszerkettőt." Kellett ez nekem?

— A minősítését meg fogják mutatni magának. Vitába szállhat vele.

— Fogok is! Meg fogom mondani, hogy én az egész dolgot tréfának vettem, azonkívül pedig egy politikai szempontból kétes egyén kérte tőlem az írást, ezért tagadtam meg a kérését.

— Ez nem hangzik rosszul éppen, de kérdés, hogy sikere lesz-e vele. Elvégre *tényekkel* szemben *állításokkal* érvelni nem könnyű dolog.

— Gondolja?

— Nem kétséges. Hatásosan azzal érvelhetne, ha közölné a főnökével, hogy opportunista magatartását revízió alá vette és felszámolta.

— Ez is csak állítás.

— De alátámaszthatná azzal a ténnyel, hogy írásban adja azt, amit a múltkor nem mert írásban adni. A főnökét ez a gesztus lefegyverezné.

— Ebben igaza van. Van magánál papír és töltőtoll?

— Van. Csakhogy...

— Csakhogy??...

— Én néhány nap óta olyan írásokat gyűjtök, amelyekben azt tanúsítják, hogy kétszer kettő az öt.

— És akad ilyen szamár?

— Igen. Vannak, akik szeretnek feltűnni egyéni véleményükkel. Akik nem szívesen osztják a tömegek nézetét...

— Node a józan ész...

— Ez igaz. De akiben van bátorság ***különvéleményen*** lenni, az nem törődik a józan ésszel. Ha maga most írásban adná nekem, hogy kétszer kettő öt és ezt a főnöke megtudná, azt mondaná: „Ez a Bluhovay bátor ember, akinek egyéni véleménye van a dolgokról és azt nem rejti véka alá." És a minősítéséből kihúznák az opportunista kispolgárt és beírnák helyette, hogy „olykor merészen gondolkozik, de vállalja érte a felelősséget." És a főnöke véleménye egyszeriben megváltozna magáról.

— Gondolja?

— Nincs kétségem felőle. Tessék, itt a toll és a papír...

— Köszönöm. Parancsoljon: „Kétszer kettő az öt. Bluhovay Lajos." Remélem, hogy ezzel rendbehoztam a szénámat. Csak arra kérem, hogy most már ezt is kürtölje világgá.

— Meg fog történni. A viszontlátásra.

(t. l.)

Könnylevezető csatorna

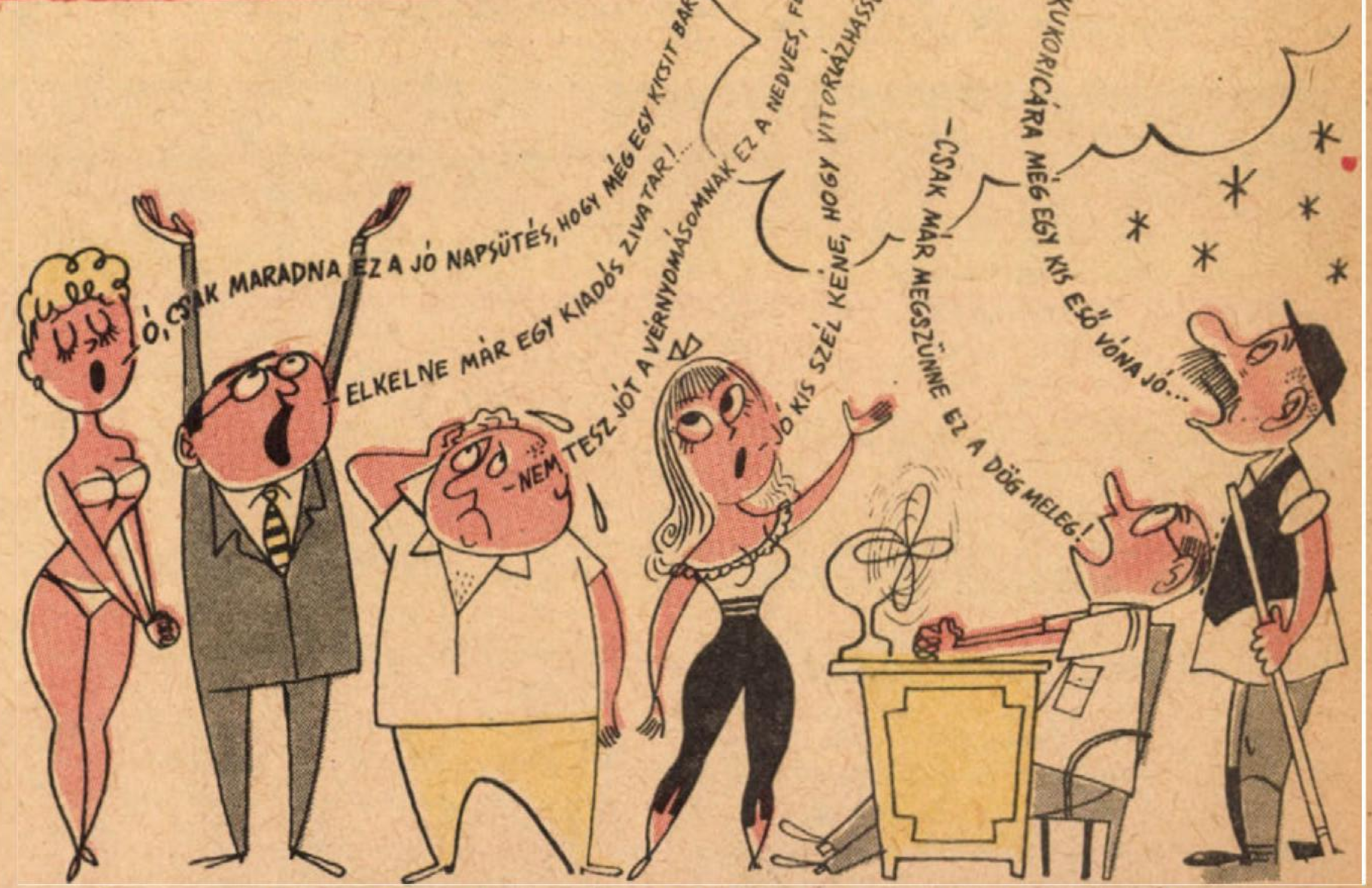

megható slágerek élvezetéhez

Hogyan készül az időjárás?

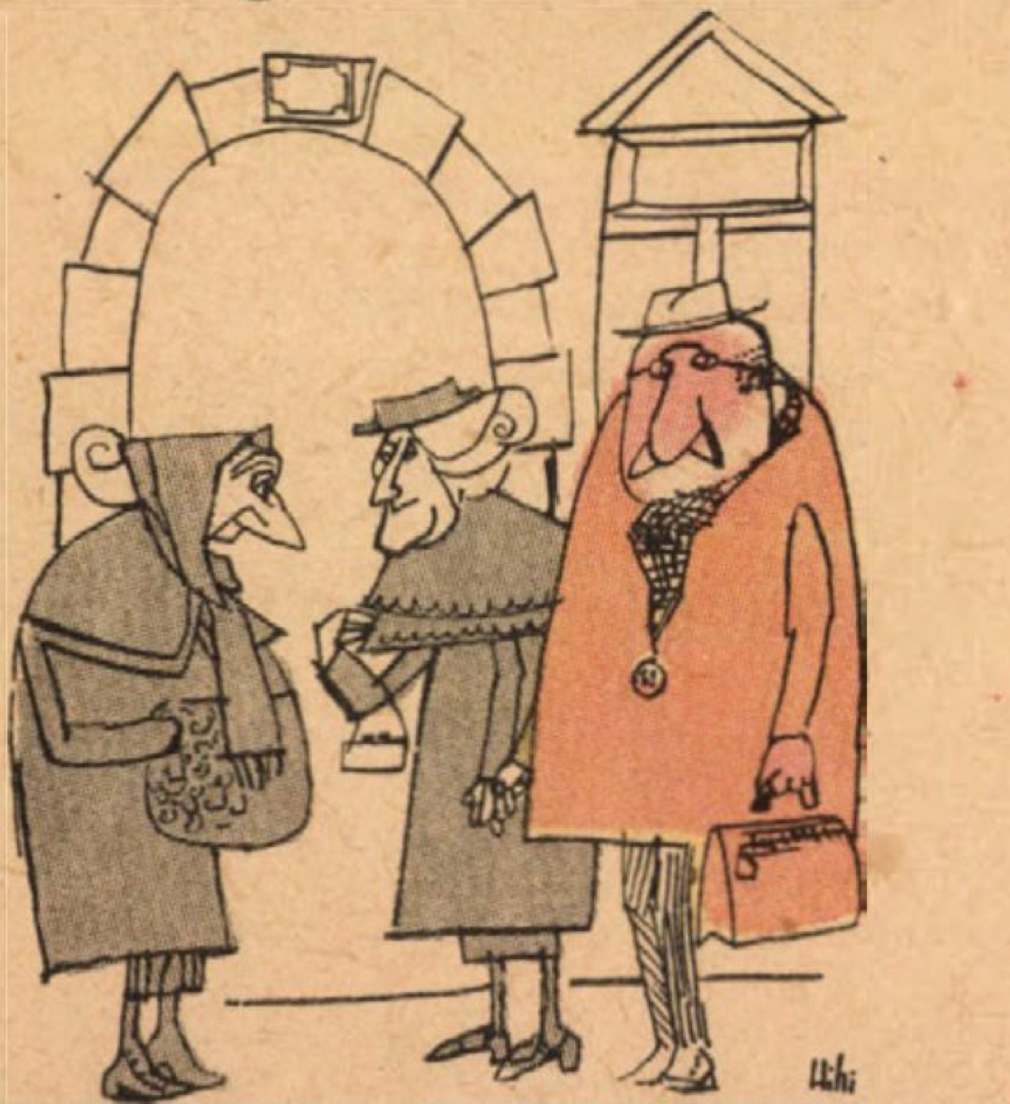
Sándor Károly rajza

– Írja, angyalka! Napos idő, nyugat felől felhősödés, helyenként esővel. A zivatarok idején megélénkülő szél, a hőmérséklet ingadozik...

Növekszik az átlagos emberi életkor

– Hogy megnőtt az unokája, szomszédasszony!

Ludas Matyi szatirikus hetilap.

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor. Kiadja a Hírlapkiadó vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100. 142—220. — Előállítja: Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.